Συλλόγου· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ πολὺ γρήγορα.

Τσουκνίδα τῆς Τερψιθέας, ἰδού, σοῦ ἐκλέγω ἓν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποὺ μου ἔστειλες, καὶ τὰ ὁποῖα, αὐτὴν τὴν φοράν, ὅλα ἦσαν τῆς ἀρεσκείας μου.

Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, βλέπω ὅτι εἶσαι κατενθουσιασμένη μὲ τὸ ξεσπάθωμα, καὶ φαντάζομαι τί θὰ ἔκαμνες, ἂν ἔζης εἰς ἄλλην πόλιν, ὅπου νὰ ὑπῆρχον ἑλληνόπαιδες . . . Τὰ μουσικὰ τεμάχια ποῦ ζητεῖς, τιμῶνται φρ. 1.50 ἕκαστον (τὸ ὅλον φρ 3.)

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου, τοὺς νέους μου φίλους: *Λαδωμένον Ποντικὸν* (αὐτὸ ἐξέλεξα· τὸν εὐχαριστῶ δὲ διότι μόλις «ξεσπαθωθεῖς» ἑτοιμάζεται νὰ ξεσπαθώσῃ·) *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* (ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ λύσεις θεωροῦνται ὀρθαί· νἀπευθύνεσαι πρὸς ἐμέ, δηλαδὴ πρὸς τὴν Διάπλασιν.) *Κάρμερ Σύλβα* (ἂν ἀπὸ αὐτὸ ἔξαρχᾶται νὰ ἦσαι εὐτυχεστάτη, σοῦ λέγω ὅτι εἶσαι· ἐμπρός!) *Τίρι-Λίρι* (αὐτὸ ἐκλέγω διὰ τὴν ἀδελφὴν τοῦ φίλου μου Α. Α.) *Ρὰς-Ἀλούλαρ* (αὐτὸ διὰ τὸν ἀδελφὸν τοῦ φίλου μου Γ. Α.) *Ἀνατέλλουσαν Σελήνην* (αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Χιονοσκεπῆ Ὄλυμπον* (διὰ τὸν φίλον μου Δ. Ε. Μ) *Ἀγραίαν Ἀρτέμιδα* (αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον·) *Φαληρικὸν Φλοῖσβον* (διὰ τὴν ἐξαδέλφην τῆς φίλης μου Ζ. Σ.) *Γραμματοσυλλέκτην*. (ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν· θὰ τυπωθῇ καὶ ἡ ταινία σου·) *Ὄχθην τοῦ Στρυμόνος* (αὐτὸ ἐξέλεξα· καὶ *Λαγάναν* (ἰδοὺ λοιπὸν αὐτό που ἐπιθυμεῖς.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: κτλ. ἀναβάλλονται ἐλλείψει χώρου

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: *Ὁ Τρομάρας* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* καὶ *Σημαίαν* τῆς *Ἁγίας Λαύρας*·—ἡ *Μαγευμένη Ἀκρογιαλιὰ* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Δόρδον Βόρειον*, *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* καὶ *Ἀνδρέαν Δ. Κουντουριώτην*·—ἡ *Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Ξανθὴν Γαλανομμάτραν* καὶ *Ναυτοπούλαν*— ἡ *Χειμωνάνθη* μὲ τὴν *Μοναχὴν τῆς Πεντέλης*, *Κόντε Ραπανάκην* καὶ *Καρδερίναν*·—ὁ *Φασαρίας* μὲ τὸν *Ἐλπιδοφόρον*, *Ξανθὴν Καντζιώτισσαν*, *Ἥσυχο Ἀεράκι* καὶ *Πέτραν Ποιητοῦ*·—ὁ *Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης* μὲ τὸ *Κουκουνάρι* καὶ *Φιστίκι*, *Ὀρφέα*, *Συριανὸν Ἱππότην* καὶ *Γνησίαν Ἀθηναίαν*·—ἡ *Παλίρροια τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὸν *Ἐλεφήνορα*, *Ἕκτορα τὸν Τρῶα* καὶ *Ἀταγίδα*· — ὁ *Σπασμένος Φεγγίτης* μὲ τὴν *Λευκὴν Χιόνα*, *Εὐτυχῆ Θητήν*, *Ἄγκυραν Ἐλπίδος* καὶ *Αὔραν τοῦ Φαλήρου* — ὁ *Λυκογιάννης* μὲ τὸν *Δὸν Κιχώτην* — ὁ *Ἄρατος* μὲ τὸ *Χιονοσκεπὲς Παραγαϊκόν*·— ἡ *Αἰμυλία Εἰμαρμένη* μὲ τὴν *Ἰωάννα Γρεῦ*, *Εὐπατρίδην Ἀθηναῖον*, *Ἀσπίδα τοῦ Ἀχιλλέως* καὶ *Συριανὸν Ἱππότην*· — ὁ *Ἀτρόμητος Δέων* μὲ τὸ *Ὕψε Σβύσε*, *Νικηφόρον τὸν Βρυέννιον*, *Ἀγάθι* καὶ *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*· — ἡ *Κόρη τοῦ Αἰγίου* μὲ τὴν *Χριστίναν Δεσόλλα*, *Βασιλικὴν Σταμάτη*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ρωμηοπούλαν* καὶ *Φιλέλληνα Μικρασιάτην*·— ἡ *Φίλεργος Κόρη* μὲ τὸν *Κωνσταντῖνον Ζάχυν* καὶ *Κόντε Ραπανάκην*· — τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* μὲ τὴν *Λευκὴν Φουσταναέλλαν*· — τὸ *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου* μὲ τὴν *Πυθίαν*· — ὁ *Ἰουστινιανὸς* μὲ τὸν *Δημήτριον Ἀραβαντινὸν* καὶ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*·— τὸ *Δασῶδες Πήλιον* μὲ τὸν *Ποιητικὸν Νάρκισσον*, *Πυγολαμπίδα*, *Ναυτοπούλαν*, *Ξανθὴν Καντζιώτισσαν* καὶ *Πέτραν Ποιητοῦ*· — ἡ *Τρικέφαλος Ὕδρα* μὲ τὸν *Νότιον Πόλον*, *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Ἴριδα* καὶ *Γενναίαν Ἑλληνίδα*· — ἡ *Ἔνδοξος Σαλαμὶς* μὲ τὸν *Λήστην τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ*, *Ἀκτῖνα Ἡλίου*, *Λευκὸν Ρόδον* καὶ *Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος* — ὁ *Δημήτριος Ζορμπᾶς* μὲ τὴν *Ἀτταλίδα*, *Ἰόνιον Πέλαγος*, *Κερκυραϊκὸν Λιμένα*, *Λευκὸν Μανουσάκι* καὶ *Κόμησσαν τοῦ Φαλήρου*·—*Δημοσθένης* ὁ *Ρήτωρ* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Θαλασσοζάλην* καὶ *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*· — ἡ *Κόρη τοῦ Ἡλίου* μὲ τὸν *Ἀτρόμητον Θαλασσομάχον* καὶ *Ξενητευμένην Ἠπειρώτισσαν*· — ὁ *Κλάδος Ἐλαίας* μὲ τὸν *Δὸν Κιχώτην*, *Ρωμηοπούλαν* καὶ *Φέλτωνα*· — ὁ *Πὶφ Πὰφ* μὲ τὴν *Μορσίνην*, *Ναυτοπούλαν*, *Αἰκατερίνην Κοτζάλη*, *Ἱππότην τῆς Ὁμίχλης* καὶ *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*·— ἡ *Χρυσομένη Ἀνατολὴ* μὲ τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, *Ἀνδαλουσίαν* καὶ *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου*· — ὁ *Ἐθελοντὴς Στρατιώτης* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ναυτοπούλαν*, *Αἰμυλίαν Εἰμαρμένην* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον*· — ἡ *Ξανθὴ Καντζιώτισσα* μὲ τὸ *Φύρδην-Μίγδην*, *Μήν το πῆς σὲ κανένα*, *Σκουλῆκι τῆς Γῆς* καὶ *Μικρὸν Κατεργάρην*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της καὶ τὰς φίλας: *Γλυκὸ Φιλάκι* (καὶ σὺ πρότεινε εἰς ἄλλας·) *Αἰκατερίνην Κοτζάλη Γρίβα*, (ἡ *Ναυτοπούλα* κατοικεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας·) *Ἀρθοῦρον Κοὲν* (ἐλπίζω νὰ τὰ ἔλαβες ἤδη ὅλα·) *Ἀφρισμένον Κῦμα*, *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην* (εἰς τὰ «Μαγικὰ Γράμματα» ἡ μετάθεσις τῶν γραμμάτων βεβαίως ἐπιτρέπεται· ἀλλ' ἡ ὀρθογραφία ἀπάντοτε τηρεῖται·) *Ἑλληνικὸν Τορπιλλοδόλον*, *Μαρίαν Παπαστεφάνου*, *Ἄρατον* (ὁ ὁποῖος ἅμα εἶδεν ὅτι ὁ *Γ. Ἀλεξανδρόπουλος* ἤθελε νὰ του πάρῃ τὸ ψευδώνυμόν του, ἐθύμωσε τόσον, ποῦ ἂν τον εἶχεν ἐμπρός του, θὰ τον ἔδειρνε ... μ' ἕνα ριγανόξυλο) *Τέττιγας* (διὰ τὸν Χάρτην τῶν Λύσεων πρέπει νὰ στείλετε πρῶτα 1 φρ.) *Ὑποβρύχιον* (μὰ πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς καὶ ὀλίγην ὑπομονήν, ὅταν βλέπῃ τόσην παραζάλην!) *Θ. Α. Πίνδιαν* (μὰ δὲν ἐδιάβασες τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ; τί ἐρωτᾷς;) *Χ. Ι. Δραγάτσην* (σοῦ ἐξέλεξα ἤδη ψευδώνυμον, ὥστε δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψει τὴν ἀπὸ 25 Ἰαν. ἐπιστολήν σου·) *Ἀλέξανδρον Βόλιον* (ἔστειλα·) *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*, *Πλάταν τῆς Ἁγίας Λαύρας* (καλὰ αὐτά· μὰ δὲν εἰμπορεῖς νὰ γράφῃς καὶ πειὸ ἴσια; γιὰ δοκίμασε!) *Ἀσημένιο Κῦμα* (ἄλλοι ποῦ ἦλθαν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, εἶδαν τὸν Ἀνανίαν· αὐτὸ εἶνε σύμπτωσις, βλέπεις·) *Μικρὸν Τυμπανιστὴν* (ἀναμένω ἀνυπομόνως τὸ μυστικόν·) *Πεζοναύτην* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου· μήπως τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἦτο τὸ ἴδιον;) *Ἰωάννα Γρεῦ* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὴν κάρταν·) *Δ. Πολυτιμίδην* (ἔστειλα 3ον·) *Τέκνον τῆς Ἐρήμου* (ἔστειλα·) *Ροβινσῶνα Κροῦσον* (τὰ ἔλαβες;) *Πολικὸν Ἀστέρα*, *Ταπεινὸν Ἴον* (παρόμοια ἐπεισόδια συνέβησαν πολλὰ κατ' αὐτάς· εἰς τὸ ξεσπάθωμα, βλέπεις, ὅποιος πρωτοπροφθάσῃ!) *Γουλιέλμον Τέλλον*, *Ἰουστινιανόν*, (βεβαίως εἰμπορεῖ·) *Παλλικάρι τῆς Λαζίας* (δὲν γίνεται! Καὶ ἡ συνδρομὴ ἐλήφθη καὶ ἡ ἀπόδειξις ἐστάλη·) *Ι. Π. Βαρβαγιάννην* (δι' ἀλλαγὴν ψευδωνύμου πρέπει νὰ στείλῃς μαζὶ καὶ 1 φρ.) *Εὐγενίαν Ι. Μεϊδανοπούλου*, *Νικήταν Διπλαράκον* (τὸ ἔστειλα πάλιν·) *Δημοσθένην τὸν Ρήτορα*, *Ζεβὰν* (ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ξεσπαθόνῃ καὶ ἐμμέτρως·) *Ἀρτέμιδα Κ. Σμυρνιούδη* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Θέλπουσαν* (ἡ πρότασίς σου εἶνε παρὰ τὸν Κανονισμὸν τῶν Μ. Μυστικῶν·) *Ζοππίδα* (ἔστειλα·) *Μικρὸν Μυρθιανόν*, *Σπασμένον Φεγγίτην*, *Γεώργιον Κ. Κωστάλαν* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Ἰανουαρίου θὰ ἀπαντήσω, ἐλείψει χώρου σήμερον, εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Μαρτίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

59. Λεξιγρίφος.

Ἐὰν εἰς μίαν πρόθεσιν δυὸ γράμματα κολλήσῃς, ἀπὸ τὸ ὅλον πρόσεχε νὰ μὴ χρυολογήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψάλλοντος Ρύακος

60. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι λουλοῦδι ποὺ μ' ἀγαποῦνε!
καὶ τὰ κορίτσια κ' οἱ ποιηταί.
Μιὰ συλλαβὴ μου ἂν ἀποκόψῃς
ὅλοι οἱ γύφτοι πῶς μὲ κτυποῦνε
δὲν μὲ λυποῦνται ποτέ, ποτέ!
Λῦσε με τώρα νὰ μὲ γλυτώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ

61. Μεταγραμματισμός.

Διαφέρομεν ἓν γράμμα κι' ὅμως εἰ διαφορά!
Βασιλόπουλο τὸ ἕνα τάλλο βρέχουν τὰ νερά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Εὐαισθησίας

62. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶνε ἂν τάφῃς, πλοῖον φορτηγὸν σημαίνει· ἂν τὸ ἀναγραμματίσῃς, ὁποιος τώχῃ θὰ κουτσαίνῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

63 Μωσαϊκόν.

Ὁ *Κροκόδειλος τοῦ Νείλου* καὶ τὸ *Ἄστρον* τῆς Αὐγῆς ὁ *Ριδικολος*, *Τρομάρας* καὶ ὁ *Μπάρμπα Νικολῆς* εὐχαρίστως ἕνα γράμμα ὁ καθένας των χαρίζει καὶ τὸ ὅλον τῶν γραμμάτων ἕνα ἄνθος ἀπαρτίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ Ἀννίβα

64 Πυραμὶς.

Νὰ ντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται τόνομα σοφοῦ· αἱ ὀκτὼ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ ποτελῶσι τόνομα ποιητοῦ, αἱ ἀνωτέρω ἐξ ἀρχαίας Ἑλληνικῆς πόλεως, αἱ ἀνωτέρω 4 νήσοι τοῦ Αἰγαίου καὶ αἱ ἀνώτεραι δύο ζῷα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Σολομῶντος

65—69 Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις.

Κάρολος, ἴσος, νέος, ροῦς, λέαινα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

70. Μεθοστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα Ῥωμαίου Αὐτοκράτορος. 1, Κράτος. 2, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας. 3, Νῆσος. 4 Νομὸς τῆς Ἑλλάδος. 5. Φιλόσοφος.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου Κασάπογλου

71. Διπλῆ Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα ζῴου, τὰ δὲ δεύτερα ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα χερσονήσου.

1. Ὥρα τοῦ ἔτους. 2, Ὄρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 3, Ποταμὸς τῆς Τουρκίας. 4, Θαλάσσιον ζῷον. 5, Τροφή. 6, Ποιήτρια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἡρακλῆ

72. Ἑλλιποσύμφωνον.

η-ιααι-ω-αιω-ειε-ο-οο-ειοιο-ο- οοιο-ωεη-ου-ειηοαια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Γρυ

73. Φωνηεντόλιπον.

μς-μ-ν-μστς-ς-"-τ.δ-πλ-
"-λλ-φρν-ν.τ-ν-κ λλ-ξ-τ-χλ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Τυμπανιστοῦ

74. Γρῖφος.

ά — 1
ο — ν — τίς — ει

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Ἐθνικοῦ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Δίδου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Φεβρουαρίου 1898 Ἔτος 20ὸν.— Ἀριθ. 7

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 41)

Ἐγὼ ἐκαθήμην εἰς τὴν ἄκραν παρὰ τὴν κουπαστήν. Ἀρά γε μὲ εἶδε; Ὄχι· ἐφαίνετο, ὅτι ἡ παρουσία μου ἐξ ἀρχῆς δὲν εἵλκυσε διόλου τὴν προσοχήν του.

Ἀλλὰ κ' ἐγὼ προσεποιήθην ὅτι δέν τον ἐνόησα καὶ ἔμεινα ἀκίνητος. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔκαμε βήματά τινα, ἔκυψεν ἀπὸ τὸ δρύφακτον καὶ παρετήρησεν ἐπ' ὀλίγον τὴν μακρὰν αὖλακα, τὴν ὁποίαν ἄφινεν ὄπισθέν της ἡ πρύμνη, ὡς ταινίαν τριχάπτου λευκοῦ. Μ' ἐπλησίασε κατόπι, πρὸς μεγάλην μου ἔκπληξιν, καὶ διὰ τῆς ὡς πάντοτε σιγανῆς φωνῆς του μοὶ εἶπε:

«Κύριε . . . ἐπιθυμοῦσα νὰ σας ὁμιλήσω.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σας ἀκούσω, πλοίαρχε.»

Ἐξεδήλωσε κάποιον δισταγμόν, ὡς νὰ το εἶχε μετανοήσῃ ἐξαφνα, καὶ κατόπι, καταβάλλων ὑστάτην προσπάθειαν, μὲ ἠρώτησεν:

«Ἐζητήσατε ποτέ, κύριε Ζώρλιγκ, νὰ μάθετε, διὰ ποῖον λόγον μετέβαλα γνώμην καὶ σας ἐδέχθην ὡς ἐπιβάτην;

— Βεβαίως τὸ ἐσκέφθην πολλάκις, ἀλλὰ δὲν κατέληξα εἰς συμπέρασμα, πλοίαρχε. Ἴσως ἐπειδὴ εἶσθε Ἄγγλος καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπρόκειτο περὶ συμπατριώτου σας. . .

— Ὄχι, κύριε Ζώρλιγκ· ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶσθε Ἀμερικανὸς ἀπεφάσισα ἐπὶ τέλους νὰ σας δεχθῶ εἰς τὸ πλοῖόν μου.

— Διότι εἶμαι Ἀμερικανός;!

— Ναί· καὶ μάλιστα, διότι εἶσθε ἀπὸ τὸ Κοννεκτικοῦτον.

— Ὁμολογῶ, πλοίαρχε, ὅτι δέν σας ἐννοῶ.

— Θά μ' ἐννοήσατε ἂν σας εἴπω τοῦτο: Ἀφ' οὗ εἴσθε Ἀμερικανός, ἀφ' οὗ ἐπεσκέφθητε τὴν νῆσον Ναντουκέτην, ἐσκέφθην, ὅτι πιθανὸν νὰ ἐγνωρίσατε ἐκεῖ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύμ.

— Τοῦ ἥρωος, τοῦ ὁποίου ὁ μυθιστοριογράφος μας Ἔδγαρ Πόε διηγήθη τὰς φοβερὰς περιπετείας; . . .

— Ἀκριβῶς· ἀλλ' ὁ Πόε τὰς διηγήθη καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χειρογράφου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεγράφοντο ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τοῦ παραδόξου καὶ ὀλεθρίου ἐκείνου ταξειδίου εἰς τὴν ἀνταρκτικὴν θάλασσαν!»

Ἐνόμιζα ὅτι ὀνειρεύομαι, ἀκούων τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκὺ νὰ ὁμιλῇ οὕτω!.. Πῶς; ἐπίστευε λοιπὸν εἰς τὴν ὕπαρξιν χειρογράφου ἡμερολογίου τοῦ Ἀρθούρου Πύμ; . . Ἀλλὰ τὸ διήγημα τοῦ Ἔγδαρ Πόε ἦτο ἔργον καθαρῶς φανταστικόν, μῦθος σωστός, ὅπως ὅλα τὰ ἔργα τοῦ μεγίστου τῶν Ἀμερικανῶν συγγραφέων! Πῶς λοιπὸν ἕνας φρόνιμος ἄνθρωπος ἦτο δυνατόν νὰ ἐκλαμβάνῃ τὸν μῦθον ὡς πραγματικότητα;

Ἀπέμεινα ἄφωνος, συλλογιζόμενος μὲ τί εἴδους ἄνθρωπον εἶχα νὰ κάμω. . .

Ἠκούσατε τὴν ἐρώτησίν μου; ὑπέλαβεν ὁ Λὰν Γκὺ ἐπιμένων.

— Ναί . . . βεβαίως. . . Καί, ἂν την ἐνόησα καλῶς. . . .

— Θά την ἐπαναλάβω καθαρώτερα, διότι ἐπιθυμῶ νὰ λάβω ἀπάντησιν σαφῆ καὶ κατηγορηματικήν. Λοιπόν, κύριε Ζώρλιγκ, σᾶς ἠρώτησα ἂν εἰς τὸ Κοννεκτικοῦτον, ἐγνωρίσατε προσωπικῶς τὴν οἰκογένειαν Πύμ, ἡ ὁποία κατῴκει εἰς τὴν νῆσον Ναντουκέτην. Ὁ πατὴρ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, προμηθευτὴς τοῦ ναυτικοῦ, ἐθεωρεῖτο εἰς ἐκ τῶν μεγαλητέρων ἐμπόρων τῆς νήσου. Ὁ υἱὸς τούτου παρεσύρθη εἰς τὰς περιπετείας, τὰς ὁποίας ὁ Ἔγδαρ Πόε ἤκουσεν ἀπὸ τὸ στόμα του, περιπετείας παραδόξους. . .

— Καὶ αἱ ὁποῖαι ἠμποροῦσαν νὰ εἶνε ἀκόμη παραδοξότεραι, διέκοψα, διότι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐπήγασεν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν γόνιμον φαντασίαν τοῦ μυθιστοριογράφου μας!

— Ἄ, ὥστε λοιπὸν δέν την πιστεύετε;

— Οὔτε ἐγώ, οὔτε κανείς

«Θὰ εἶνε ὅμως πολὺ λυπηρότερον, ἂν δὲν κατορθώσω μέχρι τέλους νὰ εὕρω τοὺς ἄλλους. . . .» (Σελ. 50, στήλ. 6'.)

ἄλλος. Σᾶς βεβαιῶ, πλοίαρχε Λὰν Γκύ, ὅτι εἶσθε ὁ πρῶτος, τὸν ὁποῖον ἤκουσα νὰ ἰσχυρίζεται, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἁπλοῦ μυθιστορήματος !

— Διότι ἴσως εἶμαι ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ, ὅτι πρόκειται περὶ γεγονότος πραγματικοῦ !»

Ἄ, χωρὶς ἄλλο, εἶπα, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἦτο τρελός !.. Εὐτυχῶς ἡ τρέλα του ἦτο ἀκίνδυνος, καὶ καθὼς εἶχα ἀναγνώσῃ ἐπανειλημμένως τὸ μυθιστόρημα τοῦ Πόε, τὸ ὁποῖον μόλις πρὸ ἑνὸς ἔτους εἶχεν ἐκδοθῇ, ἠμπροροῦσα νὰ τὸν ἀκούω καὶ νὰ τῷ ἀποκρίνωμαι, περίεργος ἄλλως τε νὰ ἴδω ὡς που θὰ ἔφθανεν ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἐγκέφαλος. . .

«Ὥστε λοιπόν,—ὑπέλαβε μὲ φωνὴν ἔντονον καὶ ὑποτρέμουσαν ἐκ νευρικῆς διεγέρσεως — ὥστε λοιπὸν σεῖς δὲν ἐγνωρίσατε τὴν οἰκογένειαν Πύμ, οὔτε εἰς τὴν Πρόνοιαν, οὔτε εἰς τὴν Ναντουκέτην; . .

— Οὔτε πουθενά ! ἀπήντησα.

— Ἔστω ! Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἡ οἰκογένεια Πὺμ δὲν ὑπῆρξεν, ὅτι ὁ Ἀρθοῦρος Πὺμ εἶνε πρόσωπον φανταστικόν, ὅτι τὸ ταξείδιόν του εἶνε μῦθος ! Ἕνας ἄνθρωπος—ἔστω καὶ ὁ Πόε σας, —θὰ ἦτο ποτὲ ἱκανὸς νὰ φανταασθῇ, νὰ ἐπινοήσῃ, νὰ δημιουργήσῃ, μὲ τόσην ἐντέλειαν, μὲ τόσην ἐνάργειαν, μὲ τόσην ὁμοιαλήθειαν ; Ἀδύνατον ! Ἀλλ' ἀκούσατε. Ἐγὼ θά σας διηγηθῶ τὰ πράγματα, καὶ σεῖς πλέον ἐξάγετε ὅ,τι συμπέρασμα θέλετε : Ὅταν ἐξεδόθη τὸ διήγημα τοῦ Ἔδγαρ Πόε, τῷ 1838, εὑρισκόμην εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἀμέσως ἀνεχώρησα εἰς Βαλτιμόρην, ὅπου ἔμενεν ἡ οἰκογένεια τοῦ συγγραφέως. Δὲν πιστεύω δὰ νἀρνῆσθε καὶ τὴν ὕπαρξιν τῆς οἰκογενείας Πόε, ὅπως καὶ τὴν τῆς οἰκογενείας Πύμ ;...»

Δὲν ἀπήντησα διόλου, ἀποφασίσας νὰ μὴ διακόπτω πλέον τὰ παραλήρήματα τοῦ μονομανοῦς. . .

«Ἐζήτησα πληροφορίας περὶ τοῦ Ἔδγαρ Πόε, ἐξηκολούθησε. Μοῦ ἔδειξαν τὸ σπίτι του καὶ ἐπῆγα πρὸς ἐπίσκεψίν του. Πρώτη ἀποτυχία : Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκριβῶς εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν καὶ δὲν κατώρθωσα νά τον ἴδω ! Δυστυχῶς οὔτε τὸν Ἀρθοῦρον Πὺμ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἴδω... Ὁ ἀτρόμητος ἐξερευνητὴς τοῦ νοτίου πόλου εἶχεν ἀποθάνῃ. Καὶ καθὼς ἀναφέρει καὶ ὁ Πόε εἰς τὸ τέλος τοῦ διηγήματός του, ὁ θάνατος οὔτος εἶχε γνωσθῇ εἰς τὸ δημόσιον διὰ τῶν ἐφημερίδων.»

Πράγματι, τοῦτο ἦτο ἀληθές. Ὁ Πόε λέγει ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Πὺμ ἐγνώσθη ἐκ τῶν ἐφημερίδων. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε, παρ' ἁπλοῦν τέχνασμα μυθιστοριογράφου. Κατὰ τὴν γνώμην μου, ὁ συγγραφεὺς ἠθέλησε νὰ ὑπονοηθῇ, ὅτι τὰ τρία τελευταῖα κεφάλαια δὲν παρεδόθησαν εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, ὁ ὁποῖος λέγει ἀπέθανεν αἰφνιδίως καὶ οἰκτρῶς,—χωρὶς νἀναφέρῃ ὅμως καὶ ἄλλας λεπτομερείας περὶ τοῦ θανάτου του.

«Ἀφ' οὗ λοιπόν,— ἐξηκολούθησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ,—ὁ μὲν Πόε ἀπουσίαζεν, ὁ δὲ Πὺμ εἶχεν ἀποθάνῃ, ἐγὼ ἐν μόνον εἶχα νὰ κάμω: νὰ ζητήσω τὸν συνταξειδιώτην τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, ἐκεῖνον τὸν Δίρκ Πέτερς, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἀκολουθήσῃ μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, ὁπόθεν ἐπανῆλθον καὶ οἱ δύο . . . πῶς ; . . . ἄγνωστον ! Ὁ Ἀρθοῦρος Πὺμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς ἐπανῆλθον ἀρά γε ὁμοῦ ; Το διήγημα δὲν μας λέγει τίποτε περὶ τούτου· ὑπάρχουν κ' ἐδῶ, ὅπως καὶ εἰς ἄλλα τινα μέρη, πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα. Ὁπωσδήποτε ὁ Πόε λέγει ὅτι ὁ Δίρκ Πέτερς θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ πληροφορίας περὶ τῶν μὴ ἀνακοινωθέντων κεφαλαίων, καὶ ὅτι ἔμενεν εἰς τὸ Ἰλλινουᾶ. Ἀναχωρῶ ἀμέσως διὰ τὸ Ἰλλινουᾶ... Φθάνω εἰς τὸ Σπρίνφηλδ . . . ἐρωτῶ περὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο μιγάς, καταγωγῆς ἰνδικῆς ... μοῦ λέγουν ὅτι κατοικεῖ εἰς τὴν κωμόπολιν Βανδαλίαν, πηγαίνω. . .

— Καὶ δὲν τον εὑρίσκετε βέβαια ! διέκοψα μειδιῶν.

— Δευτέρα ἀποτυχία, κύριε Ζώρλιγκ ! Δέν τον εὑρίσκω... Πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ὁ Δίρκ Πέτερς εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Ἰλλινουᾶ, καὶ ἀπὸ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἀκόμη, διὰ νὰ ὑπάγῃ ... κανεὶς πλέον δὲν ἠξεύρει ποῦ!.. Εἰς τὴν Βανδαλίαν ὅμως συνωμίλησα μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν γνωρίσῃ καὶ εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε διηγηθῇ τὰς περιπετείας του, ὄχι ὅμως μέχρι τέλους. Ἄ, τὸ τέλος εἶνε μυστικόν, τὸ ὁποῖον σήμερον μόνος αὐτὸς γνωρίζει! »

Αὐτὸ πλέον ὑπερέβαινε τὰ ὅρια ! Νὰ φαντάζεται ὁ πλοίαρχός μας, ὅτι μετέβη εἰς Βανδαλίαν καὶ συνωμίλησε μὲ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ε ἰ χ α ν γ ν ω ρ ί σ η τὸν Δίρκ Πέτερς, ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος δὲν ὑπῆρξε ποτέ, παρὰ μόνον εἰς τὴν φαντασίαν ἑνὸς μυθιστοριογράφου!;.. Τί ἄλλα εἶχαν ἀκούσω ἀκόμη !

«Γνωρίζετε βεβαίως, κύριε Ζώρλιγκ, ἐξηκολούθησεν ὁ πλοίαρχος, ὅτι εἰς τὸ διήγημα γίνεται λόγος περὶ μιᾶς φιάλης, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶχεν ἐγκλεισθῇ μία ἐσφραγισμένη ἐπιστολή. Τὴν φιάλην αὐτήν, ὁ πλοίαρχος τῆς γολέττας, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ, εἶχεν ἀποθέσῃ παρὰ τοὺς πρόποδας ἑνὸς τῶν βράχων τῆς Κεργαιλάνης. Τὸ ἐνθυμεῖσθε ;

— Ναί' τοιοῦτόν τι ἀναφέρεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Πόε, ἀπεκρίθην.

— Λοιπόν, εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ταξείδιά μου, ἀνεζήτησα τὴν θέσιν ὅπου ἔπρεπε νὰ εὑρίσκεται ἡ φιάλη αὕτη, καί την ηὗρα, καθὼς καὶ τὴν ἐπιστολήν. . . Ἡ ἐπιστολὴ ἔλεγεν, ὅτι ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ἐπιβάτης του Ἀρθοῦρος Πὺμ κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν διά νὰ φθάσουν μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς ἀνταρκτικῆς θαλάσσης. . .

— Ηὕρατε αὐτὴν τὴν φιάλην ; ἠρώτησα ζωηρῶς.

— Ναί.

— Καὶ τὴν ἐπιστολὴν ... τὴν ὁποίαν περιεῖχε ;

— Ναί, σας λέγω !

Ἐκύτταξα τὸν πλοίαρχον μὲ ἀπορίαν μεγάλην. Προφανῶς ἦτο ἐκ τῶν μονομανιῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἰς τὰ γεννήματα τῆς ἰδίας αὐτῶν φαντασίας. Μοῦ ἦλθε νά τῳ εἴπω : Δείξατέ μου τὴν ἐπιστολήν ! Ἀλλ' ἡσύχασα, συλλογισθείς : Μήπως δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ τὴν ἔχῃ γραμμένην αὐτὸς ὁ ἴδιος ; Καὶ ἀπήντησα, προσποιούμενος πλέον ὅτι τὰ πιστεύω ὅλα :

«Λυποῦμαι εἰλικρινῶς, πλοίαρχε, που δὲν ἠμπορέσατε νὰ εὕρετε τὸν Δίρκ Πέτερς εἰς τὴν Βανδαλίαν ! Αὐτὸς θά σας ἔλεγε τοὐλάχιστον πῶς ὁ Ἀρθοῦρος Πὺμ καὶ αὐτὸς ἐπανῆλθον ἀπὸ τόσῳ μακράν. Ἐνθυμεῖσθε ... εἰς τὸ προτελευταῖον κεφάλαιον ... καὶ οἱ δύο εὑρίσκονται ἐκεῖ ... πρὸ τοῦ πέπλου τῆς λευκῆς ὀμίχλης... Ἡ λέμβος των κρημνίζεται εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ καταρράκτου . . . καθ' ἣν στιγμὴν ἐπιφαίνεται μία μυστηριώδης ἀνθρωπίνη μορφή. . . Ἔπειτα δὲν ὑπάρχει τίποτε . . . τίποτε ἄλλο, παρὰ δύο γραμμαὶ ἀποσιωπητικῶν. . .

— Πραγματικῶς, εἶνε λυπηρόν που δὲν κατώρθωσα νὰ εὕρω τὸν Δίρκ Πέτερς. . . Θὰ εἶνε ὅμως πολὺ λυπηρότερον, ἂν δὲν κατορθώσω μέχρι τέλους νὰ εὕρω τοὺς ἄλλους. . .

—Τοὺς ἄλλους ;... ποιοὺς ἄλλους; ἠρώτησα ἐκπλαγείς πάλιν, χωρὶς νἀθέλω.

— Τὸν πλοίαρχον καὶ τὸ πλήρωμα τῆς ἀγγλικῆς γολέττας, ἡ ὁποία παρέλαβε τὸν Ἀρθοῦρον Πὺμ καὶ τὸν Δίρκ Πέτερς μετὰ τὸ φοβερὸν ναυάγιον τοῦ Κ ρ ά μ π ο υ, καὶ ἡ ὁποία τοὺς ὡδήγησε, διὰ τοῦ πολικοῦ ὠκεανοῦ, μέχρι τῆς νήσου Τσάλαλ.

— Κύριε Λὰν Γκύ, παρετήρησα, ὡς νὰ μὴν ἀμφέβαλλα πλέον διόλου περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ μυθιστορήματος· οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἐχάθησαν ὅλοι, οἱ μὲν φονευθέντες ἢ πνιγέντες ὅταν προσεβλήθη ἡ γολέττα, οἱ δὲ καταπλακωθέντες ἀπὸ τὴν τεχνικὴν ἐκείνην κατάρρευσιν τῶν βράχων, τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσαν οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Τσάλαλ ;

— Τίς οἶδεν ὅμως, κύριε Ζώρλιγκ, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἰς ἄκρον συγκεκινημένος, μήπως μερικοὶ ἐξ αὐτῶν κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν καὶ τὸν ἕνα κίνδυνον καὶ τὸν ἄλλον, νὰ

σωθοῦν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἰθαγενῶν καὶ νὰ ἐπιζήσουν . . .

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀπήντησα, εἶνε δύσκολον νὰ παραδεχθῇ κανεὶς ὅτι, καὶ ἂν ἐσώθησαν μερικοί, θὰ ὑπάρχουν ἀκόμη ζωντανοί. . .

— Καὶ διατί ;

— Διότι τὰ γεγονότα, περὶ ὧν ὁ λόγος, συνέβησαν πρὸ 11 ἐτῶν καὶ πλέον !

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ· ἀφ' οὗ ἄπαξ ὁ Ἀρθοῦρος Πὺμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς κατώρθωσαν νὰ προχωρήσουν πέραν τῆς νήσου Τσάλαλ, πέραν τοῦ ὀγδοηκοστοῦ τετάρτου παραλλήλου· ἀφ' οὗ εὗρον τρόπον νὰ ζήσουν ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολικῶν ἐκείνων χωρῶν· διατί τάχα οἱ σύντροφοί των, ὅσοι δὲν ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν, νὰ μὴ ἠμπόρεσαν νὰ φθάσουν αἰσῶς εἰς τὰς πλησίον νήσους, τὰς ὁποίας ἔβλεπον κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου; . . . διατί οἱ ἀτυχεῖς αὐτοί, οἱ συμπατριῶταί μου, νὰ μή κατώρθωσαν νὰ ζήσουν ἐκεῖ ; Διατί τάχα νὰ μὴ παραδεχθῶμεν, ὅτι πιθανὸν μερικοὶ ἐξ αὐτῶν νἀναμένουν ἀκόμη τὴν σωτηρίαν των ;

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΑΙΒΕΡΑ ΑΠΟΚΡΕΩΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΣ ἐπεσκέφθη κ' ἐφέτος κατὰ τὸ σύνηθες ἡ Ἀπόκρεως. . . Ἀλλ' ἡ ἐπίσκεψίς της δέν σας ἐφάνη ὁμοία μὲ τὰς τυπικὰς ἐκείνας ἐπισκέψεις, τὰς ὁποίας ἐνίοτε κάμνομεν καθ, ὑποχρέωσιν, χωρὶς προθυμίαν, χωρὶς ἐνδιαφέρον, χωρὶς εὐχαρίστησιν ;... Οὔτε ἐκείνη μας εἶχεν ἐπιθυμήσῃ,—διότι ἐμάντευε πόσον ψυχρὰν ὑποδοχὴν θά της ἐκάμναμεν,—οὔτε ἡμεῖς τὴν ἐπεριμέναμεν. Καὶ οὔτε ἐκείνη εὐχαριστήθη ἀπὸ ἡμᾶς, οὔτε ἡμεῖς ἀπὸ αὐτήν... Δέν την ἐνοήσαμεν σχεδόν· Τὴν προσωπίδα, τὸ ἔμβλημα τῆς τρέλας της καὶ τῆς εὐθυμίας της, τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς τὴν μίαν χεῖρα, δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ φορέσῃ οὔτε μίαν φοράν. Μᾶς ἔδειξε τὸ πρόσωπόν της γυμνόν, ὠχρὸν καὶ περίλυπον. Καὶ τὰ κρόταλα, τὰ ὁποῖα ἐκράτει εἰς τὴν ἄλλην χεῖρα, ἀπέμειναν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπισκέψεως, βωβά...

Ξένη καὶ ἄφιλος εἰς τὴν πόλιν μας ἡ Ἀπόκρεως, ἀπομείνασα ἀῴφνης ἄνευ ὀπαδῶν, εὑροῦσα κλειστὰ ἢ ἔρημα ὅλα σχεδὸν ἐκεῖνα τὰ κέντρα—πλατείας, ὁδούς, αἰθούσας, — ὅπου ἄλλοτε διεσκέδαζε τόσον λαμπρά, καὶ στενοχωρηθεῖσα, ἀπεφάσισεν, ὡς ρομαντικὴ περιηγήτρια ἡ τρελὴ κόρη, νἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ νὰ ρεμβάσῃ. Ἀλλὰ τοῦτο ἐπέτεινεν ἀκόμη τὴν μελαγχολίαν της. Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ βράχου εἶδε κάτω τὰς Ἀθήνας καὶ δέν τας ἀνεγνώρισεν. Ὁποία σιγή ! ὁποία ἐρημία ! ὁποία κατήφεια ! Ἂν δέν το ἔβλεπεν εἰς τὰ Ἡμερολόγια, οὔτε αὐτὴ ἴσως δὲν θά το ἐπίστευεν, ὅτι ἐξηκολούθουν ἀκόμη αἱ ἡμέραι τῆς βασιλείας της καὶ ὅτι δὲν εἶχεν ἔλθῃ ἀκόμη νά την ἐκθρονίσῃ ἡ ἀντίπαλος Σαρακοστή ! . . Ἀλλ' ἰδού : Εἰς μίαν ὁδὸν διακρίνει κόσμον πολύν, ἁμάξας καὶ κάτι πράγματα χρυσᾶ καὶ πολύχρωμα... «Ἄ, νά· ἐσκέφθη· θὰ εἶνε ὁ Φασουλῆς, ἢ ὁ ποιητὴς τοῦ Κάρρου, ἢ καμμία μεγάλη μ α σ κ α ρ ά τ α.» Παρατηρεῖ καλλίτερα καὶ τί νὰ ἴδῃ ; Ἥτο μία κηδεία !—Εἰς τὸν κῆπον μιᾶς πλατείας βλέπει ἄλλον ὅμιλον ἀνθρώπων, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων, μὲ περιέργους ὄψεις καὶ μὲ παράδοξα φορέματα. «Αὐτὴ θὰ εἶνε μασκαράτα χωρὶς ἄλλο ! ἐσκέφθη· ἀλλὰ τί ἀκαλαίσθητοι μ α σ κ α ρ ά δ ε ς, νὰ βγοῦν ἔξω ἔτσι μισόγυμνοι καὶ κουρελιασμένοι !..» Κυττάζει καλλίτερα καὶ διακρίνει, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν ἐφόρουν ἄλλας προσωπίδας, παρὰ τὰ ἰσχνὰ καὶ χλωμά των πρόσωπα. Φεῦ ! ἦσαν πρόσφυγες ταλαίπωροι ! —Ποῖος πάλιν εἶνε αὐτὸς ποῦ προχωρεῖ μὲ τόσῳ παράξενον βῆμα ;... Κάμνει τὸν κουτσὸν εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ θὰ μιμῆται βέβαια κάποιον γνωστὸν ἀθηναϊκὸν τύπον... Ἀλλὰ διατί πηγαίνει μόνος ; διατί δέν τον ἀκολουθοῦν τοὐλάχιστον ἀγυιόπαιδες ;... Ἀλλοίμονον ! οὔτε αὐτὸς δὲν εἶνε μασκαρᾶς !.. εἶνε ἕνας δυστυχὴς τραυματίας τοῦ τελευταίου πολέμου. . .

Καὶ τὰ θεάματα αὐτὰ τὰ ἀπατηλά, τὰ ἀπροσδόκητα, τὰ τόσον ὀλίγον ἀποκρηάτικα, εἶνε τόσον συχνά, ὥστε ἡ μελαγχολία τῆς Ἀπόκρεω μεταβάλλεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς λύπην. Καὶ ἡ λύπη γίνεται βαθεῖα ... καὶ οἱ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς τρελῆς κόρης, οἱ μὴ γνωρίζοντες παρὰ τὰ δάκρυα τοῦ γέλωτος, πληροῦνται ἀπὸ δάκρυα ἄλγους ἀληθινά... Καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της δικαιολογεῖ τώρα πληρέστατα τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν ψυχρὰν ὑποδοχήν πού της ἔκαμαν, διὰ τὴν περιφρόνησιν μὲ τὴν ὁποίαν τὴν ἐδέχθησαν εἰς τὴν πόλιν των. Ἄ, αἱ πληγαὶ τῆς πατρίδος, τὴν ὁποίαν βεβαίως ἀγαποῦν περισσότερον ἀπὸ αὐτήν, αἱμάσσουν ἀκόμη ! Οἱ πενθοῦντες δὲν διασκεδάζουν· καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ Ἀπόκρεως ἀκόμη ἂν εὑρεθῇ ἐξ ἀνάγκης, θὰ λυπηθῇ καὶ θὰ δακρύσῃ. . . .

Καὶ τὸ αἴσθημα τοῦτο τῆς ἐφαίνετο τώρα τόσον φυσικόν, καὶ σιγὰ σιγὰ τὴν ἐκυρίευσε καί την κατέκτησε τόσον πολύ, ὥστε ἤρχισε νὰ βλέπῃ μετ' ἀπεχθείας καὶ τὰς ἐ ξ α ι ρ έ σ ε ι ς, τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα κέντρα καὶ τὰ ὀλίγα σπίτια, ὅπου, μεθ' ὅλας αὐτὰς τὰς δεινὰς περιστάσεις τῆς πατρίδος, ἐπέμειναν καὶ καλὰ νὰ διασκεδάσουν. Καὶ ἐν τῇ γενναιοψυχίᾳ κόρης κατὰ βάθος καλῆς, ἀπεφάσισε νὰ μὴ ὑπάγῃ πουθενά, νὰ μὴ φανῇ πουθενά, νὰ μὴ χύσῃ τὴν εὐθυμίαν της πουθενά. Δι' αὐτὸ καὶ τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔγιναν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐφέτος, καὶ οἱ μασκαράδες τοῦ δρόμου πρίν τους ἐμποδίσῃ ἡ Ἀστυνομία, καὶ οἱ δημόσιοι καὶ οἱ ἰδιωτικοὶ χοροί, ὅλα ἦσαν ἄνοστα καὶ κρύα. . .

Ἦλθεν ἡ Ἀπόκρεως, εἶδε ... καὶ ἔφυγε. Χαῖρε, καλὴ κόρη ! Καὶ εἴθε ὅταν θά μας ἔλθῃς πάλιν τοῦ χρόνου, νά μας εὕρῃς ἄλλους, καὶ νά σε ὑποδεχθῶμεν ὅπως σου ἀξίζει καὶ νὰ διασκεδάσωμεν μαζί σου, καὶ νὰ διασκεδάσῃς μαζί μας. . . Ἄ, εἶνε ὡραῖον πρᾶγμα καὶ ἡ διασκέδασις καὶ ἡ εὐθυμία καὶ ὁ γέλως. Ἀλλὰ δι' αὐτὰ πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς ὄρεξιν· καὶ εἰς τὸ νὰ ἔχῃ ὄρεξιν, ὀλίγον βέβαια συντείνουν αἱ ἐθνικαὶ περιπέτειαι, αἱ ὁποῖαι κατεπίκραναν ἐφέτος τὴν ψυχήν μας καὶ ἀνεβίβασαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας τόσα δάκρυα καὶ ἀπεδίωξαν ἀπὸ τὰ χείλη μας τὸ μειδίαμα διὰ πολύν, πολὺν καιρόν. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΒΟΣΚΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Ἔξω βόσκει ὁ μικρὸς βοσκὸς τ' ἀρνιά του
Κ' εἶνε θρόνος του τὸ πράσινο χορτάρι
Καὶ χρυσάφι χύνει ὁ ἥλιος 'στὰ μαλλιάτου,
Γιὰ κορῶνα τ' ἀργυρὸ ἔχει φεγγάρι.
Μὰ τί σκέπτεται ἀρά γε ὁ βοσκός,
Σὰν τὸ βράδυ μένῃ σκεπτικός,
Κ' ἔχῃ 'στὸ χέρι ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι;
«—Τῶν παλατιῶν ζωὴ τρελλή,
Μέσ' στὸ χρυσάφι τὸ πολύ,
Ὑπάρχει τάχα εὐτυχία πειὸ μεγάλη ;»

Ἡ μικρὴ βασιλοπούλα εἶνε κλεισμένη
Ἀπ' τὸ ψηλό της, τὸ μαρμάρινο παλάτι,
Σὲ μετάξια, σὲ χρυσάφια εἶνε ντυμένη,
Σὲ διαμάντια, ποῦ θαμπώνουνε τὸ μάτι.
Κι' ὅμως νὰ τί σκέπτεται ἡ φτωχή,
Ὅταν μένῃ λίγο μοναχή,
Μέσ' 'στῶν γιορτῶν, τῶν τελετῶν τὴν τόσ-
«- Ζωὴ γλυκειὰ 'στὴν ἐξοχή, [η ζάλη;
Μὲ ἐέννοια κ' ἥσυχη ψυχή,
Ὑπάρχει τάχα εὐτυχία πειὸ μεγάλη ; »

[Διασκευὴ ἐκ τοῦ δανικοῦ τοῦ Andersen]

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 44)

Τόσον μικρὰ ἡ καϊμένη ἡ Μηλιά, καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ συλλογίζεται καὶ νὰ προβλέπῃ τὰ πάντα, νὰποφασίζῃ χωρὶς γονεῖς διὰ νὰ την συμβουλεύουν, χωρὶς κανένα διὰ νὰ την βοηθῇ καὶ νὰ την προστατεύῃ! Ἀλλ' εἶχε γενναίαν ψυχήν, ὅπως σας εἶπα. Μετὰ τὸ λιτότατον δεῖπνον, ἔβαλε τὸν ἀδελφόν της νὰ κοιμηθῇ· ἐκείνη ὅμως δὲν ἔπεσε μαζί του.

— Δὲν ἔρχεσαι καὶ σύ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Τώρα θἄλθω. Κοιμήσου, ἀγάπη μου.

Ὁ μικρὸς ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ μετ' ὀλίγον εὑρέθη εἰς τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων, ὅπου εἶδε τὸν πατέρα του νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸ σπίτι φορτωμένος ψάρια καὶ τὴν μητέρα του νὰ του βάζῃ εἰς τὸ πιάτο του μίαν ὡραίαν καὶ ζεστὴν σούπαν. Ἔτρωγεν αὐτὴν τὴν σούπαν, ὅταν ἡ ἀδελφή του τὸν ἐτράβηξεν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Τί; ἐξημέρωσε; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης μισοκοιμισμένος.

— Ὄχι· ἀκόμα· ἀλλὰ πρέπει νὰ σηκωθῇς.

— Νὰ μὴν ἦλθαν νὰ μας πάρουν;

— Ὄχι· πρέπει τώρα νὰ πᾶμε 'στὸ σπίτι νὰ πάρωμε φωτιά.

— Καὶ γιατί:

— Γιὰ νὰ βράσωμε τὸν ἀστακό.

— Ἀ μπᾶ! Ἄφησέ με τώρα νὰ κοιμηθῶ καὶ πηγαίνουμε αὔριο.

Καὶ ὁ μικρὸς ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸν ἕτοιμος νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνον του.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σε ἀφήσω ἐδῶ; Γιατί ἐγὼ θὰ φύγω. . .

— Ἀ, ὄχι! ὄχι!

Καὶ ὁ Γιαννάκης ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, καὶ ἐκράτησε τὴν ἀδελφήν του ἀπὸ τὴν μέσην διὰ νὰ μὴ του φύγῃ.

« Πᾶψε λοιπόν! θὰ μας ἀκούσουν!»

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ:

«Νά, νά, θὰ σἀκούσουν οἱ δράκοι τῆς θάλασσας καὶ θὰ ἔλθουν νὰ μας πάρουν ἀπὸ τὴν τρύπα. . .»

Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά της. Ὁ μικρός, ἀκίνητος τώρα, μόλις ἐτολμοῦσε νὰ πάρῃ ἀναπνοήν. . . Ἡ Μηλιὰ τὸν ἐνέδυσε, καὶ ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ σπήλαιον. Ἡ πανσέληνος ἐφώτιζε μὲ τὸ λευκόν της φῶς τὴν θάλασσαν καὶ τὸν βράχον, ὡς ἂν ἦτον ἡμέρα. Εὐτύχημα αὐτό, διότι τὰ παιδιὰ θὰ ἔβλεπαν καλὰ τὸν δρόμον. Ὅταν ὅμως θὰ ἔφθαναν εἰς τὸ σπίτι, καλλίτερα νὰ ἐκρύπτετο μέσα εἰς σύννεφα ἡ σελήνη, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ κάθε κακὸ μάτι τὰ ὀρφανά. . .

— Ἔλα, πᾶμε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου διαδρόμου, ἡ Μηλιὰ ἔδωσεν εἰς τὸν ἀδελφόν της τὰς ἰδίας παραγγελίας, ὅπως καὶ ὅταν εἶχαν ἔλθῃ. Ἡ τρύπα εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ βράχου ἦτο πλατυτέρα ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἡ ὁποία ὑπῆρχεν ἔξω εἰς τὴν ἀκτήν. Ἡ Μηλιὰ ἐμβῆκε μὲ μεγάλην εὐκολίαν εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ ἤρχισε νὰ σύρεται, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της, ὁ ὁποῖος τῆς ἐκράτει τὰ πόδια.

Ὅταν ἐσύρθη ἀρκετὸν διάστημα ἡ Μηλιά, ἐνόμισε πλέον ὅτι ἔφθασε καὶ ἔσκαψε διὰ νὰ διατρυπήσῃ τὴν ἄμμον. . . Πραγματικῶς ἄμμον συνήντησαν τὰ χέρια της ... εὑρίσκετο λοιπὸν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ διαδρόμου. Ἐν τούτοις ἡ ἄμμος δὲν ἔφευγεν, ἡ τρύπα δὲν ἄνοιγεν, ὁ οὐρανὸς δὲν ἐφαίνετο, καὶ μαῦρον σκότος ἐξηκολούθει νὰ περιβάλλῃ τὰ παιδιά. Ἐνῷ ἔσκαπτεν ἡ Μηλια, ἡ ἄμμος ἔπιπτε πάλιν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι της... καὶ μέσα εἰς τὸ στόμα της, τὸ ὁποῖον ἄνοιγε διὰ ἀναπνέῃ, μετὰ μεγάλου κόπου τώρα. . . Μὰ τί συνέβη λοιπόν; Μήπως ἡ τελευταία παλίρροια εἶχε φέρῃ ἐκεῖ νέον καὶ πυκνὸν στρῶμα ἄμμου;

«Ἔσκασα!» ἠκούσθη μία φωνὴ ἀδύνατη ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ τὴν Μηλιάν. Ἦτο ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμποροῦσε νἀναπνεύσῃ.

«Ἐχαθήκαμεν!» ἐσκέφθη ἡ μικρά.

Καὶ μὲ τὴν δύναμίν πού της ἔδωσεν ἡ ἀπελπισία, ἐπροχώρησεν ἀκόμη ἐμπρός, καὶ ἔσπρωξε τὴν ἄμμον μὲ τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὰ χέρια.

Ἀλλοίμονον! ὅλον της τὸ κεφάλι ἐχώθη, ἐτάφη μέσα εἰς τὴν ἄμμον. . . Τώρα βέβαια θἀπέθνησκεν... Ἀλλ' ἔξαφνα ἠσθάνθη τὰ χέρια της νὰ δροσίζωνται... Ἦτον ὁ ἀήρ, δηλαδὴ ἡ ζωή... Ἔλαβε θάρρος ἡ Μηλιὰ καὶ μὲ μίαν τελευταίαν προσπάθειαν, ἐβγῆκεν ἔξω, σπρώξασα τὴν ἄμμον μὲ τὰ χέρια, μὲ τὸ κεφάλι, μὲ τὸ σῶμά της ὅλον. . . Ἀλλὰ τί τρόμος τὴν ἔπιασεν, ἅμα εἶδεν ὅτι ὁ ἀδελφός της δὲν την εἶχεν ἀκολουθήσῃ!

«Θὰ ἔσκασε!... Γιαννάκη! Γιαννάκη!» ἐφώναξε.

Καμμία ἀπάντησις. Ἔξω φρενῶν ἡ Μηλιὰ ὥρμησε καὶ ἐχώθη πάλιν εἰς τὴν τρύπαν, ὅπου εὑρίσκει τὸν ἀδελφόν της ἀναίσθητον, τὸν πιάνει ἀπὸ τα χέρια καί τον τραβᾷ ἔξω. Εὐτυχῶς ὁ ἀὴρ τοῦ ὑπαίθρου τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ ἀμέσως.

«Ποῦ εἶσαι, Μηλιά;» εἶπεν ἀνοίγων τὰ μάτια.

— Ἐδῶ, πουλάκι μου!

— Ἀχ! πῶς ἐφοβήθηκα μέσα 'ς ἐκεῖνο τὸ σκοτάδι ... δὲν θέλω νὰ ξαναφύγουμε πειὰ ἀπὸ τὸ παλάτι μας.

— Ἔλα, πᾶμε τώρα 'στὸ σπίτι μας.

Τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἤρχισαν νὰ τρέχουν, ζωογονούμενοι ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς θαλάσσης καὶ ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν εἶχαν στερηθῇ τόσας ἡμέρας... Ἐντούτοις ὅσῳ ἐπλησίαζαν εἰς τὸ σπίτι, ἡ Μηλιὰ ἐπεριπατοῦσε ἀργότερα, καὶ κάθε τόσον ἐστέκετο μήπως ἤθελε ἀκούσῃ τίποτε ὁμιλίας. Ἀλλὰ μόνον ὁ κρότος τῶν κυμάτων διέκοπτε τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός.

«Τὸ σπίτι μας! νὰ τὸ σπίτι μας, Μηλιά!» ἐφώναξεν ὁ Γιαννάκης χαρούμενος.

— «Σούτ! σιωπή!»

Τρομαγμένη ἡ Μηλιὰ τοῦ ἔκλεις τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι της. Καὶ ἐστάθη νἀκούσῃ... Τίποτε! ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ δὲν εὗρεν ἠχώ· καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ προχωροῦν... Ἡ Μηλιὰ ἐδοκίμασε τὴν θύραν· ἦτο κλειστή.

— Ἀπὸ ποῦ θὰ ἐμβοῦμε; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Ἀπὸ τὸν κῆπο· θἀνέβω ἀπὸ τὴ σκάλα, ποῦ πιστεύω νὰ την ἄφησαν 'στὴ θέσι της, θὰ περάσω μέσα ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς ἀποθήκης καὶ θὰ ἔλθω νὰ σου ἀνοίξω.

Εἰς τὸ σπίτι του πλέον ὁ μικρὸς δὲν ἐφοβεῖτο. Ἔμεινεν ἐκεῖ ἔξω μόνος, ἡ Μηλιὰ ἐμβῆκεν ἀπὸ τὸν κῆπον, καὶ μετ' ὀλίγον ἦλθε καί του ἤνοιξε τὴν θύραν... Ὦ, πῶς ἔπαλλεν ἡ καρδία των, μὲ πόσην συγκίνησιν ἐξανάβλεπαν τὸ σπιτάκι των! Ὅλα ἦσαν ἀκόμη ἐκεῖ, ὅπως τὰ εἶχαν ἀφήσῃ. Ἀφ' οὗ ἔλειπαν τὰ παιδιά, δὲν εἶχαν τολμήσῃ νὰ τους πωλήσουν τὰ πράγματά των, πρὶν μάθουν τί ἀπέγιναν.

Πρῶτα-πρῶτα ἡ Μηλιὰ ἔψαξε διὰ νὰ εὕρῃ σπίρτα, καθὼς καὶ τὴν ὕσκαν καὶ τὴν πέτραν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ πατέρας της ἄναβε τὴν πίπαν του εἰς τὴν βάρκαν. Αὐτὸ προπάντων ἔπρεπε νὰ εὕρῃ καὶ νὰ πάρῃ, διότι ἤξευρε καὶ αὐτὴ νἀνάβῃ φωτιὰν μὲ τὸ τσακμάκι. Ἔτριψεν ἕνα σπίρτον καὶ ἄναψε ἕνα κερί. Ἦτο ἀνάγκη νὰ βλέπῃ, διὰ νὰ εὕρῃ αὐτὰ που ἐχρειάζετο.

Ἡ Μηλιὰ ἤνοιξε τὸ ἐρμάρι, ὅπου ἡ μητέρα της ἐφύλαττε τὰ φορέματα καὶ τὰ ἀσπρόρρουχα. Τώρα δὲν εἶχε πολλὰ πράγματα μέσα. Ἐντούτοις ὑπῆρχον μερικὰ σενδόνια καὶ δύο κουβέρτες. Ὦ, τί καλά, νὰ ἠμποροῦσαν νὰ τα πάρουν ὅλα, διὰ νὰ μὴ κοιμῶνται πλέον ἐπάνω εἰς τα φύκη! Ἀλλὰ ἦσαν πολὺ βαρειά. Ἐν τούτοις ἡ Μηλιὰ ἔβγαλε μίαν κουβέρταν.

«Θὰ την κάμω σὰν σάκκο, εἶπε, καὶ θὰ βάλω μέσα ὅ,τι πρέπει νὰ πάρουμε.»

Ἔξαφνα ἤκουσε κάτι φωνὲς μεθυσμένων, ποῦ ἐτραγωδοῦσαν εἰς τὸν δρόμον τοῦ χωρίου. Καὶ ἔσβυσεν εὐθὺς τὸ φῶς.

— Γιαννάκη, ἄν μας εὕρουν ἐδῶ ἐχαθήκαμε! εἶπε. Ἔλα γρήγορα νὰ κρυφθοῦμε.

— Ποῦ; 'στὴν ἀποθήκη;

— Ὄχι· ὄχι· φέγγει πολὺ καὶ θὰ μας ἰδοῦν 'στὴν σκάλα. Καλλίτερα ἐδῶ, 'στὴν πλαγινὴ κάμαρα!...

Ἅμα ἡ Μηλιὰ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐφοβήθη, συλλογισθεῖσα ὅτι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν, εἶχεν ἰδῇ ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ κρεβάτι τὴν μητέρα της, χλωμὴν μὲ μάτια κλειστά... Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Ἄλλο μέρος διὰ νὰ κρυφθοῦν δὲν ὑπῆρχεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ φωναὶ ἐπλησίαζον... ὀλίγον ἀκόμη καὶ οἱ μεθυσμένοι θὰ εὑρίσκοντο ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπίτι...

[Ἕπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζεννεβραίη.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

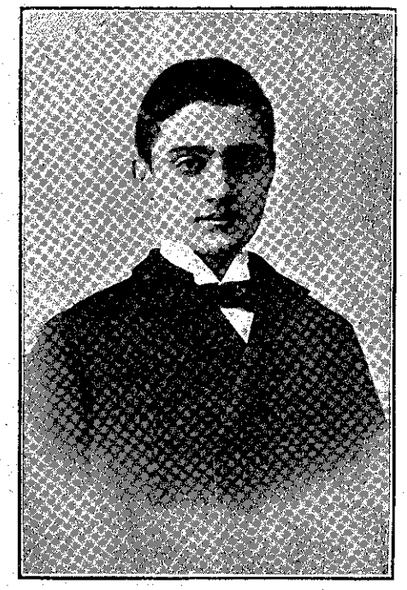

ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΕΥΖΩΝΟΣ (Μεσαία Τάξις)

Βραβευθεὶς εἰς τὸν 52ον Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως

πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων

ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΣ

Ὁ κύριος Εὐθύφρων Ἐπιστημονίδης, — διακεκριμένος καὶ γνωστότατος φυσιοδίφης, — εἰς ἓν ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ διάφορα ταξείδια, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν εἰς τὴν ζωήν του, χάριν ἐπιστημονικῶν σκοπῶν, ηὐτύχησε νἀλιεύσῃ κ' ἕνα μεγάλον πολύποδα, τὸν ὁποῖον, ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀλγερίας, ὅπου ἔζῃ ἡσύχως μεταξὺ τῶν σπόγγων, τρεφόμενος μὲ πίννας καὶ μαλάκια, τὸν μετέφερεν ἐν πομπῇ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ἐν μέσαις Ἀθήναις!

Ὁ κύριος Ἐπιστημονίδης, μὲ τὴν γεροντικήν του ἀδυναμίαν, — τὴν ὁποίαν, φαίνεται, ἡ σοφία δὲν ἀποκλείει, — ἠρέσκετο νὰ ἐκλαμβάνῃ τὸν πολύποδά του ὡς τὸ μυθολογούμενον ἐκεῖνο θαλάσσιον τέρας, τὸ ὁποῖον ἔχει μῆκος ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μιλλίου! Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ πολύπους του, ὅσον μεγάλος καὶ ἂν ἦτο, δὲν εἶχε τὰς τεραστίας αὐτὰς διαστάσεις...

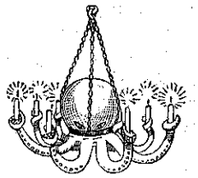

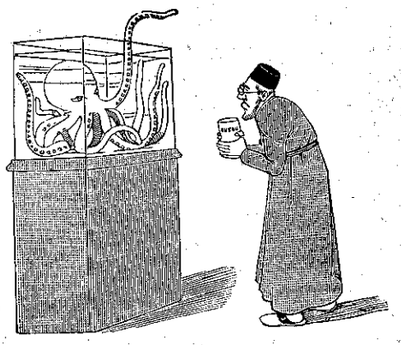

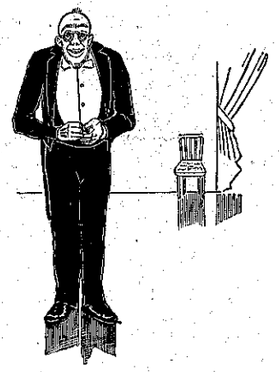

Πῶς τώρα, ἀφ' οὗ ἄπαξ τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ ὑγρὸν στοιχεῖόν του, κατώρθωσε νὰ τον διατηρήσῃ ζωντανὸν μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν του, δὲν ἠξεύρω νὰ σας εἴπω καλὰ-καλά. Τοῦτο εἶνε μυστήριον, καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ κ. Ἐπιστημονίδου εἶχε πολλὰ μυστήρια... Γνωρίζω μόνον, ὅτι κάθε πρωὶ ὁ φυσιοδίφης ἔχει χρέος νὰ παρουσιάσῃ πρὸς τὸν πολύποδα τὴν ζαχαροδόχῃν του. Ἐκεῖνος τότε βυθίζει καὶ τὰ ὀκτώ του χέρια — ἢ τοὺς πλοκάμους του, ὅπως λέγει ὁ κ. Ἐπιστημονίδης, — εἰς τὸ δοχεῖον, καὶ λαμβάνει ὀκτὼ βώλους ζαχάρεως, τοὺς ὁποίους καὶ καταβροχθίζει μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν.

Πρό τινων ἡμερῶν, ὁ κ. Ἐπιστημονίδης θέλων νὰ κάμῃ μίαν ἐσπερινὴν ἐπιστημονικὴν διάλεξιν περὶ τῶν θαυμασίων τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης (ἴδε καὶ «Οἰκογένειαν Μαντζουράνα» εἰς τὴν περυσινὴν «Διάπλασιν») καὶ μὴ γνωρίζων τίνι τρόπῳ νὰ φωτίσῃ τὴν αἴθουσάν του τὴν εὑρεῖαν καὶ κάπως σκοτεινήν, — διότι, πρέπει νὰ ἠξεύρετε, ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ἐπιστημονίδου μόνον τὸ πνεῦμά του εἶνε φωτισμένον, — συνέλαβε τὴν φωτεινὴν ἰδέαν νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν τοῦ πολύποδος. Ἐνεπιστεύθη λοιπὸν εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν πλοκάμων του ἀπὸ ἓν κηρίον, καὶ οὕτω ἔκαμεν ἕνα ... ζωντανὸν πολυέλαιον!

Τὸ θέαμα ἦτο ἐκ τῶν σπανιωτάτων. Ἐπωφελήθη δὲ τῆς εὐκαιρίας ὁ κ. Ἐπιστημονίδης νὰ ὁμιλήσῃ ἐκτενῶς περὶ τοῦ θαλασσίου τούτου ζῴου, τοῦ ἥκιστα ἑλκυστικοῦ τὴν ὄψιν, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Βίκτωρα Οὐγγὼ μίαν τῶν δραματικωτέρων του σελίδων, τὴν ὁποίαν βεβαίως θὰ θαυμάσετε καὶ σεῖς μίαν ἡμέραν, ὅταν θἀναγνώσετε τοὺς «Ἐργάτας τῆς Θαλάσσης» τοῦ περιφήμου γάλλου ποιητοῦ...

Ὁ κ. Ἐπιστημονίδης ὅμως — ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε ποιητής, — ἰσχυρίσθη ὅτι ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ εἶδε τὸ ζῷον τοῦτο μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς φαντασίας του, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστόν, εἶνε ὠπλισμένοι μὲ φακούς μεγεθυντικούς.

Ὁπωσδήποτε οἱ ἀκροαταὶ τοῦ φυσιοδίφου ἔμειναν κατευχαριστημένοι καὶ ἀπὸ τὴν διάλεξιν καὶ ἀπὸ τὸν φωτισμόν. Τὸ μόνον δυσάρεστον εἶνε ὅτι, κυττάζοντες διαρκῶς τὸν ζωντανὸν πολυέλαιον, — αἱ κυρίαι προπάντων, — ἐπέστρεψαν εἰς τὰς οἰκίας των μὲ θαμβωμένους ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ πονεμένον λαιμόν...

Ἔ, μικρὸν τὸ κακόν, θὰ εἰπῆτε!

Ὅταν κανεὶς βλέπῃ καὶ ἀκούῃ τόσον περίεργα καὶ σοφὰ πράγματα, ἀξίζει νὰ ὑποφέρῃ καὶ ὀλίγον. Πῶς;

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΑΣΠΡΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

Μία πτωχὴ ἐργάτις, μὲ τὸ πρόσωπον κολλημένον σχεδὸν εἰς τὴν προθήκην ἑνὸς ἀνθοπωλείου, ἐκύτταζε τοὺς ἄσπρους μενεξέδες μὲ βλέμμα πλῆρες πόθου.

Τὸ χιόνι ἔπιπτε διαρκῶς καὶ αἱ παχεῖαι νιφάδες ἐστρηφογύριζαν πρὶν κάθήσουν 'ςτὴ γῆ. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι μιὰ ἀνοιξιάτικη αὔρα εἶχε θωπεύσει τὰ ἀνθισμένα λουλούδια. Μετὰ δισταγμοῦ ἡ ἐργάτις ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ καταστήματος.

— Πόσο οἱ μενεξέδες ; ἠρώτησε, καὶ ἐπῆρε ἕνα μικρὸ μπουκέτο.

— Πέντε φράγκα.

— Πέντε φράγκα! ἀνεφώνησεν ἡ ἐργάτις, καὶ ἀφῆκε νὰ πέσουν τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἐκράτει. Ἕνα δάκρυ ἐφάνη 'ςτὰ μάτια της, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ δάκρυα τὰ πικρά, ποῦ καίουν τὰ βλέφαρα.

— Μικρέ μου ἄγγελε ! ἐψιθύρισεν ἡ πτωχή· εἶχε γεννηθῆ ὅταν ἄνθιζαν οἱ μενεξέδες, καὶ τώρα θὰ μου φύγῃ γιὰ πάντα χωρὶς νὰ ἔχῃ ἕνα μπουκετάκι 'ςτὰ χεράκια του.

— Ἐχάσατε τὸ παιδί σας; ἠρώτησεν ἡ ἀνθόπωλις συγκεκινημένη.

Κ' ἐπῆρε, ὄχι πλέον ἕνα μπουκετάκι, ἀλλὰ ὁλόκληρον δέσμην μενεξέδων, καὶ ἐγέμισε τὴν ποδιάν τῆς δυστυχοῦς, ἡ ὁποία τῆς ἐδίδεν ἐν νόμισμα.

— Κρατῆστε τὰ χρήματά σας. Κανεὶς δὲν θέλω νὰ εἰπῇ ὅτι ἐπληρώθηκα διὰ τὸ τελευταῖον λίκνον τοῦ παιδιοῦ σας !

(Champfleury).

Κ. Λ.

Η ΩΦΕΛΕΙΑ

ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἐξ ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Διάπλασιν τοῦ φίλου μας Ἀνδρείου Εὐζώνου, — τοῦ ὁποίου ἴσα-ἴσα σήμερον δημοσιεύομεν καὶ τὴν φωτογραφίαν, — σταχυολογοῦμεν τὰ ἑξῆς περὶ τῆς ὠφελείας, ἡ ὁποία πηγάζει ἐκ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων :

«Εἶδον μετὰ χαρᾶς ὅτι οἱ κόποι, τοὺς ὁποίους κατέβαλα πρὸς λύσιν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 52ου Διαγωνισμοῦ ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας καὶ ὅτι ἔτυχον τοῦ Α' βραβείου τῆς μεσαίας τάξεως.

«Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν δὲν συνέβαινε, θά μοι ἤρκει βεβαίως ἡ ὠφέλεια τὴν ὁποίαν ἐπορίσθην ἐκ τῆς τερπνῆς ταύτης ἐνασχολήσεως. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς ποῦ ἀνέγνωσα ὅτι τὰ αἰνίγματα δὲν εἶνε ἄμοιρα φιλοσοφίας. Πάντες οἱ ἐνασχοληθέντες πρὸς λύσιν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεών σας θὰ ὁμολογήσωσι, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι χρειάζονται πρὸς τοῦτο πολλαὶ καὶ διάφοροι γνώσεις, τὰς ὁποίας, ἐγὼ τοὐλάχιστον, δὲν εἶχα ὅλας. Ἠναγκάσθην ἑπομένως πολλάκις δι' ἓν καὶ μόνον ζήτημα νὰ νοίξω τὴν Μυθολογίαν, τὴν Ζωολογίαν, τὴν Βοτανικήν, τὸ Λεξικόν, τὴν Ἱστορίαν, τὴν Ἀρχαιολογίαν, τὴν Γεωγραφίαν κτλ. κτλ. καὶ ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους νὰ καταγίνωμαι μὲ τὰ βιβλία ὅπως κατορθώσω νὰ συνκρμώσω καὶ εὕρω τὴν ὀρθὴν λύσιν. Τὴν ἐργασίαν ταύτην τὴν τόσον ὠφέλιμον, τὴν ὀξύνουσαν τὸ πνεῦμά, τὴν πλουτίζουσαν τὰς γνώσεις, τὴν ἐνδυναμοῦσαν μνήμην καὶ κρίσιν, τὴν ἐξάπτουσαν τὴν φαντασίαν, τὴν ἀσκοῦσαν τὴν ἐπιμονήν, καὶ εἶτα παρέχουσαν τὴν ἐκ τῆς ἐπιτυχίας ἱκανοποίησιν, — ὀνόμασα ἀνωτέρω τερπνὴν ἐνασχόλησιν. Διότι οὐδὲν τερπνότερον, νομίζω, διὰ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ νὰ ἐργάζεται πνευματικῶς. Τὸ ἀκινητοῦν πνεῦμα ὄχι μόνον δὲν πράττεται, ἀλλὰ καὶ φθίνει ἀκατακαύστως, ἕως οὗ καταντήσῃ εἰς κτηνωδίαν.

«Τὴν ὠφέλειαν λοιπὸν ταύτην εἰς σέ, ἀγαπητὴ Διάπλασις, ὀφείλομεν πάντες οἱ συνδρομηταί σου, διότι, ἐκλέγουσα καταλλήλως τὰ πάντα, γνωρίζεις νὰ σαγηνεύῃς τὸ παιδικόν μας πνεῦμα, λίαν ἐπαξίως συγκερνῶσα τὸ ὠφέλιμον μετὰ τοῦ τερπνοῦ.»

ΤΟ ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ

Κάποιος αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας εἶχεν ἀφιερωθῆ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀλχημείας. Πρὸς αὐτὸν ἕνας ἀγύρτης ἔφερέ ποτε ἓν ἐλιξίριον, λέγων ὅτι ἂν τὸ πίῃ, θὰ γίνῃ ἀθάνατος. Ἀλλὰ μανδαρῖνός τις παρών, ἀφοῦ ματαίως προσεπάθησε νὰ τὸν ἐξαγάγῃ τῆς πλάνης, ἥρπασε τὸ ποτήριον καὶ ἔπιε ὅλον τὸ ὑγρόν. Μανιώδης ὁ αὐτοκράτωρ ἐπὶ τῇ αὐθαδείᾳ του, τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον. «Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ μανδαρῖνος, ἂν τὸ ποτὸν τοῦτο δύναται νὰ με κάμῃ ἀθάνατον, δὲν δύνασθε νὰ με φονεύσετε· ἂν δὲ ὄχι, τότε τί κακὸν ἔκαμα ;»

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπράϋναν παρευθὺς τὸν αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἐθαύμασε καὶ ἐπήνεσε τὴν σοφίαν τοῦ ὑπουργοῦ του.

—

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

Τὸ μικρὸ ποῦ συνειθίσῃ
'ς τὴν καθαριότητα,
σὰν τρανέψῃ θ' ἀγαπήσῃ
τάξι κι' ἀγαθότητα·

Ἐπειδὴ τὸ λέγει ἡ πεῖρα,
πῶς τὰ καθαρὰ παιδιὰ
Ἔχουν τίμιο χαρακτῆρα
κ' ἔχουνε καλὴ καρδιά.

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γνώμη μικροῦ κακογλώσσου περὶ δύο ἀδελφῶν, μὴ διακρινομένων ἐπὶ εὐφυΐα.

— Καὶ οἱ δυὸ μαζὶ κάμνουν ἕνα τετράποδον!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρωμηροπούλας

* * *

Διάλογος μεταξὺ τοῦ *Ἐνδόξου Στρατιώτου* καὶ τοῦ πατρός του :

— Μὰ θὰ μπορέσῃς μόνος σου νὰ βρῇς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως ;

— Ὤ, βέβαια ! τὴν ἄλλη φορὰ ποῦ μοῦ τὸ ἐδείξατε ἔβαλα σημάδι, ποῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ τὸ εὕρω.

— Καὶ τί σημάδι ἔβαλες ;

— Ἕνα παιδί που ἐστέκετο ἀπ' ἔξω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαυμαστοῦ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν

* * *

Ἡ μαμμὰ μαλόνει τὸν μικρὸν Τέλην, διότι εἶχε φιλικὴν ἐπίσκεψιν, ἐν ᾧ πέρνει γλυκό, χύνει τὸ σιρόπι ἐπάνω του.

— Δὲν ἔμαθες ἀκόμη, τοῦ λέγει, νὰ πέρνῃς γλυκό ;

Ὁ Τέλης. — Ὄχι, μαμμά, δὲν μοῦ ἔκαμες μάθημα. Τώρα ποῦ θὰ πᾶμε σπίτι, νἀρχίσωμε τὸ μάθημα μὲ τὸ γλυκὸ τὰ βύσσινο, καὶ αὔριο μὲ τὴν φράπα . . .

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄβαντος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΟΥ γράφει τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* : «Ἀγαπητή μου Διάπλασις. Νὰ μου στείλῃς ὅλους τοὺς παλαιούς σου τόμους, ὅλους τοὺς τόμους τῆς Βιβλιοθήκης, ἀπὸ πέντε ἕξ ἀντίτυπα ἑξ ἑκάστου τόμου, 50 τετράδια Μ. Μυστικῶν, 100 φακέλους λυσοχάρτου καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχεις· δὲν πειράζει ἂν εἶνε καὶ τίποτε γλυκά. Τὰ λεπτὰ . . . τὰ λεπτὰ θὰ σοῦ τα ὀφείλω, διότι κατὰ τὸ γνωμικὸν τοῦ *Δὸν Κολο κύθα Πάτερα*, ἓν μόνον δὲν πρέπει νὰ σου ὀφείλωμεν : τὴν συνδρομήν μας κ' ἐγὼ τὴν συνδρομήν μου τὴν ἐπλήρωσα ἀπὸ τοὺς πρώτους.» Ἐδῶ σε θέλω, *Δὸν Κολοκύθα*!

Λευκὴ Πόλις, αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Γουλιέλμε Τέλλε, ἔδωσα τὴν πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα ἐπιστολήν σου. Μὰ τί ἐνθουσιασμὸς εἶνε αὐτός ! Σὺ ὑπερβάλλεις καὶ τὸν ἐνθουσιώδη ἐκεῖνον φίλον μου *Δὸν Κιχώτην* . . . !

«Στέλλω τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα — μοῦ γράφει ἡ νέα μου φίλη *Ἀγλαΐα Μακρῆ*, — διὰ τὴν τόσῳ διδακτικὴν ἐπιστολήν του περὶ τῆς «Ἀξίας τοῦ Χρόνου» τὴν ὁποίαν ἡ μητέρα μου ἀπαιτεῖ νἀναγινώσκω συχνά. Καλὰ λέγει ὅτι πρέπει νὰ κάμνωμεν λογοδοσίαν· τὴν ἔκαμα κ' ἐγὼ καὶ μ' αὐτὴν εἶδα ὅτι τῷ 1897 ἔχασα πολλὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα ἐφέτος πρέπει νἀναπληρώσω.» Βεβαιότατα. Θὰ σε παρακαλέσω ὅμως, ἀγαπητή μου, νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ πιθανὸν νὰ παρεξηγηθῇ καὶ νὰ φανῇ ὅτι τὸ ἐθάλαμεν διὰ νὰ πειράξωμεν κάποιους, — ἐνῷ κάθε ἄλλο εἴχαμεν εἰς τὸν νοῦν μας, ἔ ;

Ἤριννα, εὐχαριστῶ διὰ τὰ γραμματόσημα. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι καὶ εἰς τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολὴν εἶχες ἐσωκλείσῃ γραμματόσημα, διότι ἄλλην *Ἤριννα* δὲν ἔχω. Ἂν ἔναμα πάλιν καμμίαν σύγχυσιν . . . πιθανὸν ! που νὰ ἐνθυμηθῶ τώρα, μὲ τόσας καὶ τόσας ἐπιστολάς ποῦ λαμβάνω. Ὅσα ἐρωτᾷς περὶ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, δύνασαι νὰ τὰ ἴδῃς εἰς τὸν Ὁδηγὸν (Κεφάλαιον Γ').

Ἀκούσατε λοιπὸν τί μου γράφει ὁ *Ψάλλων Ρύαξ* : «Χωρὶς νὰ κολακεύσω οὔτε σέ, οὔτε τὸν ἐθνικόν μας ἐγωϊσμόν, ἀλλ' ἐν πεποιθήσει διακηρύττω ὅτι εἶσαι τὸ ἄριστον μορφωτικὸν περιοδικὸν τοῦ κόσμου, μηδὲ τῶν ἀγγλικῶν ἐξαιρουμένων. Εἶμαι συνδρομητὴς εἰς τὸ «Boy's own paper» καὶ εἰς τὸ «Magazin d'éducation» ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι, μεθ' ὅλην τὴν περὶ τὴν ὕλην καὶ τὰς εἰκόνας ἐντέλειάν των, *τοῖς ἐλλείπει τὸ ἠθικὸν ἐκεῖνο γόητρόν σου, τὸ ὁποῖον μᾶς μαγνητίζει οὕτως εἰπεῖν καὶ μας συνδέει μετὰ σοῦ ὡς τέκνα πρὸς μητέρα, καὶ μας κάμνει ἀδελφοποιούμεθα* ὅλοι οἱ συνδρομηταί σου ἑκόντες ἄκοντες.» Ἰδοὺ λόγοι ἀληθοῦς ἑλληνόπαιδος !

Ὁρίστε ἀγάπην καὶ ὁ *Μικρὸς Τεμπαριστής*! «Τὴν καλλιτέραν μου καλλιγραφίαν κάμνω, διὰ νὰ μή σε ὑποθάλλω εἰς κόπον κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐπιστολῶν μου.» Ἂς το ἀκούσουν μερικοὶ-μερικοί, οἱ ὁποῖοι μὲ τυρλόνουν μὲ τὰ βιαστικὰ καὶ μουντζουρωμένα των ὀρνιθοσκαλίσματα. Ἕνα δεῖγμα εὐλαβείας πρὸς τὸ πρόσωπον, πρὸς τὸ ὁποῖον γράφει κανείς, εἶνε τὸ νὰ γράφῃ καθαρὰ καὶ εὐανάγνωστα.

Ἕνα νόσιμον συμβαίνει εἰς κάποιον ἀθηναϊκὸν Ἐκπαιδευτήριον, ὅπου φοιτοῦν πολλοὶ συνδρομηταί μου. Μοῦ το ἀνεκοίνωσεν ὁ *Ἀνατέλλων Ἥλιος*. Εἰς ὅποιον πρωτολάβῃ τὸ φυλλάδιόν μου καθ' ἑβδομάδα, οἱ ἄλλοι ἀπὸ κοινοῦ προσφέρουν ἓν γλύκισμα. Καὶ ἂν τυχὸν τὸ λάβουν δυὸ ἢ τρεῖς συγχρόνως, τὸ γλύκισμα τρώγει εἰς ἐξ αὐτῶν διὰ κλήρου ! Πῶς σας φαίνεται ;

Φρίκη, φρίκη, αὐτό που ἔμαθα δι' ἕνα συνδρομητήν μου ! Ἐπειδὴ ἡ μητέρα του δὲν τον ἄρινε προχθὲς τὸ βράδυ νὰ μασκαρευθῇ, τῆς ἔφερθη μὲ τόσον ἀσεβῆ τρόπον, τῆς εἶπε τόσον σκληρὰ λόγια, ὥστε ἀνατριχιάζω καὶ πού το συλλογίζομαι.... Ὤ, ἂν μάθω ὅτι ἐπανελήφθη παρομοία σκηνὴ ἄλλην φοράν ! Θὰ δημοσιεύσω τὄνομά του καὶ θὰ τον ἐκθέσω εἰς τὴν περιφρόνησιν ὅλης τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας. Θὰ περάσουν χρόνια, θὰ γίνῃ ἄνδρας, καὶ ὅποιος θἀκούῃ τὄνομά του, θὰ λέγῃ : «Νά, εἶνε ἐκεῖνος, ποῦ ὅταν ἦτο μικρός, ἔβριζε τὴν μητέρα του !»

Γερραία Σουλιώτισσα, ἡ «Πριγκίπισσα Ροζάλδα» καὶ τὰ «Παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωππάρ» εὑρίσκονται μαζὶ εἰς τὸν Α' τόμον τῆς Β' Περιόδου, ἑπομένως εἶνε ἀχώριστα. — Εἰς πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἡ συνδρομὴ εἰμπορεῖ νἀρχίσῃ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου καὶ ὁ συνδρομητὴς νὰ λάβῃ ὅλα τὰ φύλλα ἐξ ἀρχῆς.

Θαυμάσια περνᾷ τὸν χειμῶνα εἰς τὴν Γενεύην τὸ *Τρυγονάκι*. Παγοδρομεῖ καὶ κατέρχεται μὲ μικρὸν ἐλκυθρον τοὺς κατηφόρους τῶν βουνῶν. Φαντάσου δηλαδή, μοῦ γράφει, ὁ Λυκαβηττὸς νὰ εἶνε γεμάτος χιόνι πυκνότατον, καὶ σύ, καθισμένη εἰς ἓν ἐλκυθρον ἐλαφρότατον, νὰ γλυστρᾷς ὅλον τὸν κατήφορον. Δὲν εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσον εἶνε διασκεδαστικόν.» — Ὤ, φαντάζομαι ! Ἀλλὰ μὴ νομίσῃς ὅτι μόνον εἰς τὴν Γενεύην χιονίζει. Νὰ καὶ ὁ φίλος μας *Ὀρφεύς*, κατενθουσιασμένος μὲ τὸ χιόνι τῆς νήσου του. «Πανόρκμα ἦτο, μοῦ γράφει, καὶ ἂν εἶχα φωτογραφικὴν μηχανὴν θὰ το ἔπερνα νὰ σοῦ το στείλω. Ἡ οἰκία μας, ἡ ὁποία ἔχει μεγάλην αὐλὴν μὲ δένδρα ἦτο *ποιητικὸν φαινόμενον*, διότι ὅλα τὰ δένδρα, ἦσαν χιονοσκέπαστα καὶ ἄπαντα τὰ περὶξ αὐτῆς.» Φυσικά !

Κάτσε Βρέστο, ἐξέλεξα, βλέπεις, τὸ πρῶτον. Ἐλπίζω ὅτι θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ ὅτι τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ θὰ παίξῃ μεγάλον ρόλον εἰς τὴν ἐφετεινὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς.

Ἐλυπήθην πολὺ διὰ τὸ περιστατικόν, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλεις καὶ τὸ νέον σου ψευδώνυμον, *Φαφούτη*. Εἰς τὸν κόσμον πρέπει κανεὶς νὰ προσπαθῇ ἀπὸ μικρὸς νὰ ἔχῃ πολλοὺς φίλους καὶ οὐδένα ἐχθρόν.

Δημοσθένη Γρ. Καλλιάφα, καὶ τὰ δύο ψευδώνυμά που προτείνεις, ἀνήκουν εἰς ἄλλους.

Θαύματα κάμνει ὁ Σύλλογος τοῦ Ἀργοστολίου ! Ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* μοῦ γράφει ὅτι σὲ ὀλίγον καιρὸν δὲν θὰ ὑπάρχῃ σπίτι εἰς τὸ Ἀργοστόλιον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἰσέρχωμαι. Ἀμὲ ἡ *Βίγλα* ἡ ἀνεκτίμητος ; Πόσην ἐργασίαν κάμνει μὲ τὸν σιγαλόν της τρόπον ! Τὸ πιστεύω, ἀρ' οὗ τὸ λέγῃ ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις*· τὴν εὐχαριστῶ δὲ πολὺ πολύ, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ἐν Κεφαλληνίᾳ ἐνθουσιώδεις μου φίλους.

Εἰπὲ εἰς τὸν ἀδελφόν σου, *Μὴν τοπῆς-σὲ κανένα*, ὅτι δέχομαι τὸ ψευδώνυμόν του καὶ ἂς μου γράψῃ διὰ νὰ μάθω τὄνομά του. Τὸ *Παιδικὸν Πνεῦμα* ποὺ μου ἐστάλη δὲν εἶνε *παιδικόν*, διότι ἡ γερμανὶς παιδαγωγὸς ποὺ το λέγει αὐτό, δὲν εἶνε βέβαια παιδί.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπιστολῆς σου, *Ἀνατέλλων Ἥλιε*, παρῆλθον ἓξ μῆνες· νὰ ἰδῶ τώρα πόσοι θὰ παρέλθουν ἀπὸ τῆς δευτέρας. Ἂν δὲν ἀγαποῦσα ἴσα ὅλους μου τοὺς φίλους, βεβαίως ἐκείνους ποὺ μου γράφουν τακτικὰ θὰ τους ἀγαποῦσα περισσότερον. Ὁ Ἀνανίας σᾶς ἑτοιμάζει τοιαύτην ἔκπληξιν, ποῦ βεβαίως θὰ τον συγχωρήσῃς, διότι σ' ἐξέχασε πέρυσιν εἰς τὰς Σκέψεις του.

Πολὺ συγκινητικὴ ἡ ἐπιστολή σου, *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ*, διὰ τῆς ὁποίας σχολιάζεις τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος. Μοῦ ἤρεσε πολὺ καὶ ἡ φράσις σου ὅτι ὅσοι ἐκ τῆς Τάξεως ἐκείνης τῆς ξενομανοῦς, τύχῃ νἀγαποῦν καὶ τὴν Ἑλλάδα, *δὲν τὴν ἀγαποῦν ὡς Ἕλληνες ἀλλὰ ὡς . . . Φιλέλληνες*. Ἄ, ἦτο πολὺ λεπτὴ ἡ παρατήρησίς σου αὐτή ! Εὖγε. — Ὡραιότατα ἐπίσης μοῦ γράφει καὶ ὁ *Ἄγρυπνος Φάρος*, καὶ ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἴδης*, καὶ τὸ *Φωτοδόλον Τόξον* καὶ ὁ *Δημοσθένης ὁ Ρήτωρ* καὶ ὁ *Ἀσπροποταμίτης* κτλ. κτλ.

Ἡ φίλη μου *Φώφη Σ.* ἡ ὁποία προτείνει τὸ ψευδώνυμον *Καρυᾶτις*, ἂς μάθῃ ὅτι ἔχω ἄλλην *Καρυάτιδα* καὶ ἂς ἐκλέξῃ ἄλλο.

Καρχαρία τοῦ Ἰονίου, φαίνεται ὅτι δὲν ἀνέγνωσες τὸν Κανονισμὸν τῶν Μ. Μυστικῶν. Καὶ τώρα τί νὰ τὰ κάμω τὰ τετράδια ποὺ μου ἔστειλες, πρὶν γίνῃ ἡ πρότασίς σου, καὶ μὲ μόνον 5 λεπτῶν γραμματόσημον εἰς τὸ καθένα ;

Σοφοκλῆ Σουμελίδη. χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ σε συγχαίρω διὰ τὴν ὡραίαν σου κλίσιν. Γράφε μου συχνά.

Ἀγρία Ἀγκινάρα, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον προτιμᾷς καὶ σύ. Εὑρήκατε λοιπὸν ὄνομα διὰ τὸν Μικρὸν Σύλλογόν σας ;

«Σοῦ γράφω μὲ μαύρην μελάνην — μοῦ γράφει ὁ *Φιλόμουσος Παῖς*, — διότι δὲν θέλω νὰ κοπιάζῃς διαβάζουσα τὰ γράμματά μου.» Ἄλλη λεπτότης αὐτή. Καὶ προστθέτει : «Ὅσον ἡμεῖς σὲ εὐκολύνομεν, τόσον ἡμεῖς κερδίζομεν.» Μία ἀλήθεια αὐτή !

Πρώτην-πρώτην ἔλαβα διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς τὴν εἰκόνα τοῦ *Ζεβάρ*. Ἐμπρὸς καὶ οἱ ἄλλοι ! Τί περιμένετε ;

ΤΟ ΜΕΓΑ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ 5ου φύλλου]

Πραγματικῶς μέγα καὶ ἀτελεύτητον. Ἐπειδὴ δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω ὅλα μαζὶ τὰ ὀνόματα τῶν φίλων μου, οἱ ὁποῖοι ἐξεσπάθωσαν, δημοσιεύω ἀπ' ὀλίγα κάθε φοράν, καὶ πάλιν ὅταν ὑπάρχῃ τόπος. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ τοὺς πρὸ πολλοῦ ξεσπαθώσαντας νὰ μὴ ἀνησυχήσουν, ἂν τυχὸν δὲν εἶδον ἀκόμη τὸ ὄνομά των. Θὰ το ἰδοῦν ἀργότερα.

Τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας καὶ πρὸς τοὺς σήμερον ἀναγραφομένους:

Σῖμος Φωτίου Σιμωνίδης (ἐνέγραψε 5 συνδρομητάς). *ὁ Τρίσπιος Ἀπόλλων* (8), ἡ *Μελαγχροινὴ Ἑλληνὶς* (1), *Σπυρ. Γουλῆς* (2), ἡ *Θυέλλα* (1), *Δημ. Εὐσταθιάδης* (1), *Χαράλαμπος Καρέτσος* (4), *Ἀγλαΐα Δ. Σταμέλλου* (3), *Εὐστράτιος Μολῖνος* (3), ἡ *Ζαππὶς* (1)' ὁ *Ἐθελοντὴς Στρατιώτης* (1), *Μωϋσῆς Χαΐμης* (1), ἡ *Κασσιόπεια* (4), *Νικ. Δ. Βογιαζίδης* (1), *ὁ Συριαρὸς Ἱππότης* (6), ἡ *Μυλαίδη* (1), τὸ *Ἀφρισμένον Κῦμα* (2), ὁ *Γεώργ. Α. Παπαγιάννης* (1), ὁ *Ἄγρυπνος Φάρος* (1), *Φωτεινὴ Χ. Ἑρμείδου* (2), *Ἐλίζα Γένρυξερ* (1), ὁ *Ἀνδρεῖος Εὔζωνος* (2), *Στέφανος Δ Βόρερς* (1), ἡ *Ἀστραπὴ* (3), ἡ *Ὡραία Κέρκυρα* (1), ὁ *Ὀρφεὺς* (1), ἡ *Λύρα τοῦ Ὀρφέως* (1), τὸ *Θυμάρι τοῦ Καραμπαμπᾶ* (1), ὁ *Μέλας Ἀετὸς* (2), ὁ *Τρομάρας* (3), ἡ *Γλυκεῖα Ἐλπὶς* (4).

(Ἕπεται συνέχεια.)

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἀνθισμένον Μενεξὲν* (Α. Π.), *Ἀγγουρολογιώτατον* (Π Α. Π.), *Ἄπτερον Μύρμηκα* (Ε. Γ Τ.), *Ἀτρόμητον Σπαρτιάτην* (Σ Β.), *Φύλλον Τριανταφύλλου* (Ν Ι.Π), *Μέγαν Πέτρον* (Σ. Δ.), *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (αὐτὸ ἕως τώρα τὸ εἶχεν ἄλλη φίλη μου· ἀλλὰ τὸ ἀφῆκε καὶ ἐγὼ τὸ δίδω εἰς τὴν Α. Ι. Ψ.), *Ναύτην τοῦ Γλυκοῦ Νεροῦ* (Δ. Κ.), *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα* (Α. Θ.). *Ἄγριον τῆς Ἀμερικῆς* (Ν. Σ Δ.), *Μελαγὴν* (Α. Δ. Φ.), *Φιλέρημον Ἴον* (Α. Α. Α.), *Ἰσλανδικὸν Κρύσταλλον* (Μ. Δ. Α.), *Δημοτίδα Βώλου* (Μ. Θ) *Χαμ-Χὶμ* (Χ. Δ Τ.), *Ἀσμοδαῖον* (Θ. Δ.), *Ζήτην* (Ν. Κ.), *Πύργον τοῦ Ἔιφελ* (Ε. Σ.) *Ἀετομάχον* (Δ. Μ.), *Ψὶτ-Ψὶτ* (Σ. Κ. Σ.), *Ἄβραν τῆς Αἰγίνης* (Σ. Ε.), *Ὠκεανίδα Πληξαύραν* (Κ. Π. Μ.), *Ἀσδρούβαν* (Ν. Γ.), *Δροσερὸν Χορταράκι* (Μ. Χ.). *Πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου* (Κ. Γ. Π. ὁ «*Πυρειοπόλης*» τιμᾶται φρ. 3,50.) *Ἔλεον* (Γ. Μ.), *Λευκὸν Ἐλέφαντα* (Β. Α. Σ.), *Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας* (Δ. Δ. Δ.), *Τέρπανδρον* (Ι. Δ. Τ.), *Μὴν-τα-ρωτᾶς* (Γ. Ν.Σ.), *Πῶς-τα-περνᾶς* (Γ. Ν. Χ.),

Ἐπειδὴ συχνὰ συμβαίνει ὥστε πολλοὶ νὰ προτείνουν συγχρόνως τὰ ἴδια ψευδώνυμα καὶ κατόπι νὰ μὴ ἠξεύρουν εἰς ποῖον ἔδωσα τὸ ἕνα καὶ εἰς ποῖον τὸ ἄλλο, — διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα κατόπιν ἑκάστου ἐγκρινομένου ψευδωνύμου νὰ θέτω ἐντὸς παρενθέσεως τὰ ἀρχικὰ ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ δίδω. Οὕτω πᾶσα σύγχυσις θἀποφεύγεται.

Πληροφορίαι : Ἡ *Κυμοδόκη* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Νίτσα Ζαφειροπούλου* καὶ ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤλλαξε ψευδώνυμον· — Ὁ *Δὸν Κιχώτης* ὀνομάζεται *Παν Γ. Βλαχάκης* καὶ ἤλλαξε ψευδώνυμον καὶ αὐτός· — τὸ *Ἰόνιον Πέλαγος* πληροφορεῖ τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον* ὅτι ἔγραψε τὄνομά του χωρὶς νὰ τοῦ το ζητήσῃ, διότι νομίζει ὅτι εἰς ἐκ τῶν σκοπῶν των Μ. Μυστικῶν εἶνε καὶ ἡ μακρόθεν γνωριμία τῶν συνδρομητῶν μου· — τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* πληροφορεῖ τὸν *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην* ὅτι ἠξεύρει καλὰ νὰ κολυμβᾷ καὶ ναίρει διότι ἔμαθε κ' ἐκεῖνος περίφημα· — ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνης* θαυμάζει τὸν *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν* ὡς *Γνωμιάρην* μεγαλήτερον καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν *Ἀναρίαν* ! — τὸ *Ὕδωρ τῆς Στυγὸς* ἀσπάζεται τὴν *Μακαρονγράδαν* καὶ ζητεῖ τὄνομα της· — ὁ «*Μικρὸς Σύλλογος Χαλκίδος*» εὔχεται εἰς τὸν «*Συνεταιρισμὸν Σμύρνης*» πρόοδον καὶ ἐπιτυχίαν· — τὸ *Δὸ-λὰ-σὸλ-μί*, ἐρωτᾷ τὸ *Παλλικάρι τῆς Λαζίας* ἂν παίζῃ κανὲν μουσικὸν ὄργανον· — ὁ *Ἀσπροποταμίτης* συλλυπεῖται τὸν *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλων α.*

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰντολλάξουν : ἡ *Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας* μὲ τὴν *Πέρραν Ποιητοῦ*, *Ζαππίδα* καὶ *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς* — τὸ *Ἰόνιον Πέλαγος* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Παλίρροιαν τοῦ Εὐρίπου*, *Κεφαλληνιακὴν Αὔραν*, *Εὐπατρίδην Ἀθηναῖον* καὶ *Ναύτην τῆς Λειβαθοῦς* — ἡ *Χειμωνιάτικη Διακάδα* μὲ τὴν *Ρωμηροπούλαν* καὶ μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — ἡ *Κερκυραϊκὴ Νύξ* μὲ τὸν *Κερκυραϊκὸν Λιμέρα* καὶ *Παλλικάρι τῆς Λαζίας* — ἡ *Ἤριννα* μὲ τὴν *Δέαν*, *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν*, *Ναυτοπα*

λαν, *Ποιμενικὴν Φλογέραν* καὶ *Εὔκρατον Ζώνην*· — ἡ *Γενναία Συνλιώτισσα* μὲ τὸ *Μὴν το-πῆς-σὲ-κανένα*, *Μικρὸν Ναύαρχον*, *Ναυτόπουλον* καὶ *Φίλεργον Κόρην*· — τὸ *Τρυγόνάκι* μὲ τὸν τέως *Δόν Κιχώτην*, *Μέλλουσαν Καλλιτεχνίδα*, *Οὐράνιον Τόξον*, *Πυγολαμπίδα* καὶ *Κόντε Ραπανάκην*· — ὁ *Οὐρανοβάμων Ζεὺς* μὲ τὸν *Ὀλύμπιον Δία*, *Κεραυνὸν* καὶ *Ἀστραπὴν*· — ὁ *Τρεχαγυρευσόπουλος* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Τηνίαν*· — ὁ *Φαφούτης* μὲ τὴν *Ἀνθισμένην Λυχναρίαν*· — τὸ *Ἑλληνικὸν Φρούριον* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς*, *Ἄψε-Σβύσε*, *Εὐξειποντίαν*, *Λευκὴν Φουστανέλλαν* καὶ *Ποιμενικὴν Φλογέραν*· — τὸ *Ναυτόπουλο* μὲ τὸ *Μὴν-το-πῆς-σὲ-κανένα*· — τὸ *Κύκνειον Ἆσμα* μὲ τὸν *Ἀρχινιαύαρχον Θεμιστοκλέα* καὶ *Τσὼν-Τσών*· — τὸ *Μὴν-το-πῆς-σὲ-κανένα* μὲ τὴν *Χειμωνάνθην*· — ὁ *Ἰδαῖος Ζεὺς* μὲ τοὺς ἀδελφούς του *Οὐρανοβάμονα*, *Τερπικέραυνον* καὶ *Ὀλύμπιον Δία*· — ὁ *Ἄγρυπνος Φάρος* μὲ τὸν *Τζὼν Μπούλ*, *Λευκαλίνα* καὶ *Πατατράκ*· — τὸ *Φύγε-ἀπ'-ἐδῶ* μὲ τὸν *Μέγαν Ναπολέοντα*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Κεφαλληνιακὴν Ρομπόλαν*· — ὁ *Κοντορέβυθας* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου* καὶ *Μὴ με λησμόνει*· — ὁ *Χρυσολαμπὴς Ἀστὴρ* μὲ τὸ *Μὴν-το-πῆς-σὲ-κανένα*, *Φιλέλληνα Μικρασιάτην*, *Τσὼν-Τσών*, καὶ *Ταχυδρόμον Περιστεράν*· — ὁ *Καρχαρίας τοῦ Ἰονίου* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Τί-με-μέλει*· — ὁ *Παπουτσωμένος Γάτος* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ*, *Σκανδαλιάρην*, *Τοξότιδα Ἄρτεμιν* καὶ *Ταναγραίαν Κόρην*· — ὁ *Ὀρφεὺς* μὲ τὸ *Κουκουνάρι* καὶ *Φιστίκι*, *Συριανὸν Ἱππότην*, *Οὐρανοβάμονα Δία*, *Ἐλπιδοφόρον* καὶ *Ξενητευμένην Συριανήν*· — τὸ *Φωτοβόλον Ἄστρον* μὲ τὸν *Μαρκήσιον τῆς Γαλούσας*, *Φασαρίαν*, *Κροκόπελλον Ἠδὺ* καὶ *Ἀφρόεσσαν*· — ὁ *Ναύτης τῆς Λειβαθοῦς* μὲ τὸν *Δελφίνα τοῦ Εὐξείνου*· — τὸ *Φωτοβόλον Τόξον* μὲ τὸν *Μικρὸν Διάβολον* καὶ *Ἀκτῖνα Ἡλίου* (Ἀθηνῶν)· — ὁ *Χὰμ-Χὶμ* μὲ τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*· — ὁ *Ἀσμοδαῖος* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν*, *Παλλικάρι τῆς Λαζίας* καὶ *Κερκυραϊκὴν Νύκτα*· — ἡ *Ξενητευμένη Ἠπειρώτισσα* μὲ τὸν *Ἀνδρεῖον Ἠπειρώτην*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Δὸ-λὰ σὸλ-μὶ* καὶ *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν*· — ὁ *Συριανὸς Ἱππότης* μὲ τὸ *Κουκουνάρι* καὶ *Φιστίκι*, *Ὀρφέα*, *Πίφ-Πάφ*, *Ἱππότην τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Ἱππότην τῆς Ὁμίχλης* — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὴν *Βοσκοπούλαν*, *Ἀνεμοστρόβιλον* καὶ *Τσούχτραν*· — ἡ *Μακαρουνάδα* μὲ τὸν *Ποιητικὸν Νάρκισσον*· — ἡ *Σαμιακὴ Σημαία* μὲ τὴν ἐξαδέλφην της *Ἀλκινόην Διαμαντίδου*, *Ξενητευμένην Συρισνὴν* καὶ *Μέγαν Ἀλέξανδρον*· — *Τὸ Μεσολογγιτάκι* μὲ τὸν *Λίθερα* καὶ *Χάνι τῆς Γραβιᾶς*.

Ὅσοι μου στέλλουν τετράδια χωρὶς τὸ ἀπαιτούμενον γραμματόσημον, φάκελλον κτλ. ἂς ἠξεύρουν ὅτι δὲν τὰ διαβιβάζω. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζω ὅσα ἔχουν οἱονδήποτε προσωπικὸν ὑπαινιγμὸν εἰς τὰς ἀπαντήσεις, ἔστω καὶ τὸν ἀθωότερον.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της καὶ τὰς φίλας: *Δαμόνιον Περικλέα* (ἔστειλα·) *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας* (ἡ ὁποία σπουδάζει πιάνον, ζωγραφίζει, ἀλλὰ καὶ ἐπιτηρεῖ ὀλίγον καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον· εὖγέ της!) *Λούσιον* (τόσω δὰ μικρὰ λάθη δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει!) *Μικρὸν Κατεργάρην* (περιμένω νὰ μου περιγράψῃς τὰ βαπτίσια·) *Χειμωνιάτικην Διακάδαν*, ἡ ὁποία ἐλυπήθη πολὺ διότι τόσον ὀλίγοι φέτος ἔλαβον μέρος εἰς τὸν Ἔρανόν ὑπὲρ τῶν Πτωχῶν, καὶ μου ὑπόσχεται ὅτι τοῦ χρόνου θὰ εἶνε ἐκ τῶν πρώτων·) *Ἰδαῖον Δία* (ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι οἱ συνεργάται μου ἀποκλειστικῶς ἔχουν τὸ μονοπώλιον τοῦ καλῶς γράφειν, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὰ τὰ μυθιστορήματά μου, νομίζει κανεὶς ὅτι δὲν μεταφράζονται, ἀλλ' ὅτι συγγράφονται ἐπίτηδες διὰ τοὺς φίλους μου!) *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας* (ἡ ὁποία δὲν εἶνε μόνον μαθήτρια ἀλλὰ καὶ διδασκάλισσα, διότι εἰς τὴν Ἀγγλίδα διδασκάλισσάν της κάμνει μάθημα ἑλληνικόν· τί ὡραῖα!) *Οὐρανοβάμονα Δία* (ἀστειότατον τὸ ἐπεισόδιον τῆς κυρίας Λέστας!) *Λόρδον Βόρωνα*, *Πύρρον*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* (μὲ πολλὰς εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλια·) *Φροῦτο τῆς Ἐποχῆς*, τέως *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (ποῦ δὲν ἠξεύρω πλέον πως νὰ σὲ ἀναγνωρίσω διὰ τὰ τόσα ἐξεσπαθώματα·) *Τρεχαγυρευσόπουλον* (ἐγὼ βεβαίως τὰ ἔστειλα· ἂν δὲν τὰ ἔλαβες ἕως τώρα, σημαίνει ὅτι ἐχάθησαν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον·) *Μικρὸν Τυμπανιστὴν* (ὄχι· ἐξεσπάθωμα εἶνε μόνον ἡ ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ·) *Τριόπιον Ἀπόλλωνα*, *Ναυτόπουλο* (ὄχι· δὲν ἔχω·) *Ἀθάντα*, *Πέτρον Καροῦσον* (ἔλαβε 2 δρσχμὰς καὶ 1 γραμμάτιον· ἄρα ἔστειλα τρεῖς φακέλλους·) *Ἐλένη Κοκκίνου* (τώρα βέβαια θὰ εἶδες τὸ ψευδώνυμον ποὺ σου ἐξέλεξα· εἰς κάθε φυλλάδιον εἶνε γραμμένη ἡ προθεσμία μέχρι τῆς ὁποίας πρέπει νὰ σταλοῦν αἱ Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου· δὲν εἶδες τὸν Ὀδηγόν;) *Σταῦρον Ἰωσηφίδην*, *Λύραν τοῦ Ὀρφέως* (περιμένω νὰ μου γράψουν καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι·) *Ἀνδρέαν Γ. Καμῆλον*, *Ὕδωρ τῆς Στυγός*, *Φύγε ἀπ' ἐδῶ* (δεκτὸν ἔστειλα· ἀπάντησις εἰς τὴν ς' Κυριακὴν ἐλήφθη ἐγκαίρως·) *Φύρδην Μίγδην* (ὅταν θὰ διαγωνισθῇς, θὰ γράσῃς Χάρτην Λύσεων·) *Ἄψε-Σβύσε*, *Διαυγὲς Ρυάκιον*, *Μπουμπουνισμένον Μυαλὸ* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν Ἀκροστοιχίδα·) *Δεσποινίδα Δῆ-Χουγκ-Τσάγκ*, *Μαρίαν Γλυνοῦ*, *Παπουτσωμένον Γάτον* (λαμπρὸν τὸ χαστὶ μὲ τὸ ψευδώνυμον!) *Δημήτριον Σβορῶνον*, *Μαρίαν Καλλινίκου* (πρέπει νὰ στείλῃς πρῶτα 1 δραχμήν, διότι εἰς τὸ γραφεῖόν μου καμμία παραγγελία δὲν ἐκτελεῖται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου·) *Λέοντα τῆς Νεμέας* (ὁ ὁποῖος ἦτο ἀσθενὴς καὶ δι' αὐτὸ εἶχε νὰ φανῇ τόσον καιρόν·) *Ὡραίαν Δορκάδα*, *Κάρμεν Σύλβα* (Κάρμεν θὰ 'πῇ τραγοῦδι, Σύλβα θὰ 'πῇ δάσος· τὸ ἤξευρες;) *Φιλόμουσον*, *Ἥσυχο Ἀεράκι*, *Ἀν τὸ δῇς* (ναί, ναί!) *Ἑλληνικὸν Φρούριον*, *Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον*, *Γενναῖον Δέσβιον*, *Ἄδραν τοῦ Βουνοῦ* (ἀφ' οὗ ἐδέχθης, στεῖλε τετράδια.) *Ξενητευμένην Ἠπειρώτισσαν* (ναί, τὴν Πατρίδα, τὸ Ζάππειον καὶ τὴν Δάπλασιν!) *Πηδάλιον τοῦ Ἀεροστάτου*, *Σοφὸν Πιττακόν*, *Νέον Ἡρακλέα*, *Α. Σ. Οἰκονομίδην*, *Ἀποβρύχιον*, *Σαμιακὴν Σημαίαν*, *Ἰτέαν*, *Μεσολογγιτάκι* (ἐσηκώθης τώρα;) *Τρικυμιώδη Μαλέαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *8 Φεβρουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπευθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώνωσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίτας κ.κ. *Ἀδελφοὺς Χάϊτα*, εὐγενῶς ἀποδεχθέντας, κατόπι παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν εὐκολίαν ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν «Διάπλασιν» καθ' ὅλην τὴν Ρουμανίαν.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιοτέρων ἐτῶν συνδρομάς, ἐξ οἱασδήποτε πόλεως τῆς Ρουμανίας δύνανται νὰ στείλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ. κ. *Ἀδελφοὺς Χάϊτα*, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων».

ΘΔΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν πωλαῶν φύλλων τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελῆται, ἂν δὲ συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον. Ἕκαστον φύλλον τῆς πρώτης περιόδου (1879–1893) τιμᾶται λεπτὰ 25 τῆς δὲ δευτέρας περιόδου (1894-1898) λεπτὰ 15.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 21 Μαρτίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας: εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

---

76. Στοιχειόγριφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μάφίσῃς νησὶ εἶμαι δοξασμένο· ἂν προσθέσῃς ἕνα γράμμα μὲ νερὸ εἶμαι γεμισμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Ε. Μελανδινοῦ

77. Τονόγριφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μάφίσῃς πάντοτε κυλῶ νερό· ὅμως, ἂν μ' ὀξυτονίσῃς, τὴν ζωὴν σοῦ ἀφαιρῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχινυάρχου Θεμιστοκλέους

78. Αἴνιγμα.

Βγάζω σπινθῆρας, ὅμως δὲν θερμαίνω· εἶμαι λαμπρός, ἐν τούτοις δὲν φωτίζω· ἔχω νερά, ἀλλ' ὅμως δὲν δροσίζω· καὶ μὲ κρεμοῦν, ἀλλ' ὅμως δὲν πεθαίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλοιάρχου Λάν-Γκύ.

79. Γωνία.

```
M ++++=Κριτὴς τοῦ Ἅδου.
+O +++  =Ὄρος.
++Σ ++  =Πτηνόν.
 +X +++ =Ἐπίρρημα.
  A +++++=Νηρηΐς.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλιρροιας τοῦ Εὐρίπου

80. Πυραμίς.

```
        +
       . +
      . . +
     . . . +
    . . . . +
   . . . . . +
  . . . . . . +
 . . . . . . . +
```

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται τὄνομα εὐρωπαϊκοῦ κράτους, αἱ ὀκτὼ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ ποτελῶσι τὄνομα Ἑλληνικοῦ ὄρους, αἱ ἐξ ἀνωτέρω νῆσοι, αἱ τέσσαρες ἀνωτέρω ἀρχαίου στρατηγοῦ, καὶ αἱ ἀνώταται δύο θεοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ Α. Σ. Κασάπογλου

81. Μεσόστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὄνομα ἀρχαίου στρατηγοῦ.

1, Καρπός. 2. Κράτος Εὐρωπαϊκόν. 3, Μέρος τῆς οἰκίας. 4, Ζῷον. 5, Νῆσος 6, Στρατιωτικὸν σῶμα. 7, Μέρος τῆς κεφαλῆς. 8, Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

82. Τριπλῆ Ἀκροστοιχίς.

Ταρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὄνομα κώμης τῆς Ἀρκαδίας, τὰ τρίτα ὄρους τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ πέμπτα ὄνομα πτηνοῦ:

1, Ὅπλον ἀμυντικόν. 2, Φιλόσοφος. 3, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4, Ἄνθος. 5, Πατὴρ ἀρχαίου συγγραφέως. 6, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φίλτιωνος

83. Φωνηεντόλιπον.

-θς-ργ-λλ-δν-λσμν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐγερινοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 29 Νοεμβρίου 1897.

610. Ἀντώνιος (ἄν, τόνοι, ὡς). — **611.** Πλήν, σπλήν. — **612.** Ὁ λύχνος. — **613.** Ἰαπωνία.

614.

```
Κ
ΙΟΝ
ΤΗΝΟΣ
ΚΛΕΩΝΑΙ
ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ
```

615.

```
ΑΧΑΙΑ
ΑΣΠΙΣ
ΧΑΡΩΝ
ΒΥΡΩΝ
ΣΟΛΩΝ
```

616—619. Γινομένης τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τοῦ γράμματος ε, σχηματίζονται αἱ λέξεις: τείνω, τέρμα, ἕλατος, ἔλαφος, μέλος. — **620.** ΚΥΩΝ (1, ΣΚῦρος. 2, ΚΥρος. 3, ΔΩν. 4, ΑΝνίβας). — **621.** Ὁ ἄνθρωπος ἀείποτε πρέπει νὰ ἐλπίζῃ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. **7**.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. **8**
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. **15**.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. **0,15**
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος. **Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Φεβρουαρίου 1898** **Ἔτος 20ον.— Ἀριθ. 8**

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΕΩΝ

Μὴ νομίσετε ὅτι πρόκειται περὶ σκύμνου λέοντος, μὲ ἄλλους λόγους περὶ ἀληθινοῦ λεοντιδέως. Ὄχι· ὁ ἥρως μου εἶνε μικρὸς ἄνθρωπος καὶ υἱὸς ἀνθρώπου... Ὀνομάζεται Λέων, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε κοινότατον. Ἰδοὺ ὑπὸ ποίας περιστάσεις τὸν ἐγνώρισα.

Ὅταν ἤμην εἰς τὴν ἡλικίαν σας, ὑπέφερα ἀπὸ μίαν μεγάλην ἀσθένειαν. Εἶχα γίνει πολύ, μὰ πολὺ ἀδύνατος, καὶ οἱ ἰατροὶ συνεβούλευσαν τὸν πατέρα μου νὰ με στείλῃ πρὸς ἀνάρρωσιν τελείαν εἰς ἄλλο κλίμα θερμότερον. Τοῦ ὑπέδειξαν πρὸς τοῦτο τὴν Κέρκυραν ἢ τὴν Ζάκυνθον· ἀλλ' ὁ πατήρ μου, ὁ ὁποῖος εἶχε καλὰ τὰ μέσα καὶ πολλὴν ἀγάπην πρὸς ἐμέ, ἐπροτίμησε νὰ με στείλῃ εἰς τὴν Νίκαιαν, τὴν καταλληλοτέραν πόλιν, ὡς ἤκουε, πρὸς διαχείμασιν ἀσθενῶν ἐν ἀναρρώσει.

Ἡ Νίκαια, καθὼς γνωρίζετε, εἶνε μία ὡραία μεσημβρινὴ καὶ παράλιος πόλις τῆς Γαλλίας, μὲ τὸ γλυκύτερον κλῖμα τοῦ κόσμου, μὲ χειμῶνα ὁ ὁποῖος ὁμοιάζει πρὸς ἄνοιξιν, μὲ θαυμασίους κήπους ἐσπεριδοειδῶν, μὲ πλουσίας ἐπαύλεις καὶ μὲ λαμπρὰ ξενοδοχεῖα, ὁπου συρρέουν ἀσθενεῖς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἐγνώρισα τὸν Λέοντα, τὸν χαριτωμένον μικρὸν Νικαιάτην, μὲ τὸ ὡραῖον προσωπάκι καὶ μὲ τὴν ὡραιοτέραν ἀκόμη ψυχήν.

Ἡ μητέρα του, χήρα πτωχοτάτη, ἑκατοικοῦσεν εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Ἁγίας Ἑλένης, εἰς μικρὸν ἰσόγειον, γεμάτον πάντοτε ἀπὸ σωροὺς πικρῶν πορτοκαλλίων, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα κοινῶς ὀνομάζομεν νεράντζια. Τὰ νεράντζια δὲν τρώγονται· ἀλλ' ὁ φλοιός των ὁ παχύς, πορφυροῦς καὶ εὐώδης, χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν διαφόρων γλυκισμάτων καὶ ποτῶν, καὶ μάλιστα τοῦ κεράσσου καὶ τοῦ ἐλιξίρ. Ὁ Λέων, ἂν καὶ μόλις ὀκταετής, ἐβοηθοῦσε τὴν μητέρα του εἰς τὸ ξεφλούδισμα τῶν νεραντζιῶν. Ἐργασία εὔκολος, ἀρωματώδης, ὀλίγον κουραστική, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον ἀμειβομένη, — διότι τὸ γειτονικὸν Οἰνοπνευματοποιεῖον δὲν ἐπλήρωνε παρὰ μόνον εἴκοσι λεπτὰ διὰ κάθε χιλιόγραμμον φλοιῶν· μόνον διὰ τοὺς φλοιοὺς τοὺς καθαρισμένους ἐπλήρονε κάπως περισσότερον· ἀλλὰ τὸ ξύσιμον αὐτὸ τῆς ἐπιφανείας ἀπαιτοῦσε καὶ ἐργασίαν μεγαλητέραν καὶ δεξιότητα ἰδιαιτέραν.

Ἀπέναντι τοῦ οἰκίσκου, ὅπου ἑκατοικοῦσεν ἡ οἰκογένεια του Λέοντος, εὑρίσκετο ἡ Ἔπαυλις τῶν Ἀκακιῶν, — ἡ Βίλλα Μιμόζα, ὅπως τὴν ἔλεγαν ἐκεῖ, — ὡραία οἰκοδομὴ πομπηϊανοῦ ρυθμοῦ, ὅπου ἑκατοικοῦσε μία πλουσιωτάτη ἀγγλίς.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΕΩΝ

Ἡ λαίδη αὐτὴ εἶδε τὸν μικρὸν Λέοντα καὶ της ἔκαμε πολλὴν ἐντύπωσιν ἡ χάρις του, οἱ μεγάλοι του μαῦροι καὶ νοήμονες ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ ὡραῖά του μαλλιά, τὰ ὁποῖα ἐπίπταν κομψῶς ἐπάνω εἰς τὴν κόκκινήν του τραχηλιάν. Πάντοτε σχεδόν, ὁσάκις διέβαινεν, ἐστέκετο καὶ του ὡμίλοῦσε, καὶ τὸν προσεκάλει εἰς τὴν ἔπαυλιν, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς σταύλους της μὲ τὰ ὡραῖα ἄλογα καὶ τὰ ὑαλόφραγκτά της ἐρμάρια, μὲ τὰ παιγνίδια τῶν μικρῶν της θυγατέρων.

Ἀλλ' ὁ Λέων, ὀλίγον ἀγριάνθρωπος ἂν θέλετε, καὶ ὑπερήφανος χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ, δὲν ἀπεφάσιζεν εὔκολα νὰ ἀναταποκριθῇ εἰς τὴν εὐγενῆ αὐτὴν πρόσκλησιν. Μίαν ἡμέραν ἡ λαίδη ἔδωσεν εἰς τὴν ἔπαυλίν της μίαν ἀπογευματινήν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε προσκαλέσῃ ὅλῳ παιδιά. Τότε λοιπὸν ἔστειλε νὰ πάρουν καὶ τὸν Λέοντα, ὁ ὁποῖος συγκατετέθη, ἅμα τοῦ εἶπαν ὅτι θὰ ἤκουε μουσικὴν καὶ θὰ ἔβλεπε μίαν παράστασιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔκαμναν.

Ἡ θαλαμηπόλος τῆς λαίδης διετάχθη, πρὶν εἰσαγάγῃ τὸν μικρὸν Νικαιά-